

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/28/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114221037
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1114221037.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudcov JUDr. Ivany Štíftovej a JUDr. Romana Bolebrucha, v spore žalobkyne: L.. B. D. M., nar. XX.XX.XXXX, Ž. X, Q., zastúpená: URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Petit Press, a.s., Lazaretská 12, Bratislava, IČO: 35 790 253, zastúpený: Advokátska kancelária Paul Q, s. r. o., Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 35 906 464 a Advokátska kancelária Tomáš Kamenec, s. r. o., Špitálska 43, Bratislava, IČO: 36 855 995, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 4C/136/2014-391, zo dňa 26.6.2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobkyni plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 18.7.2014, doplnenou prednesom na pojednávaní dňa 12.11.2015 domáhala:

a) uloženia povinnosti žalovanému uverejniť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku v denníku P. na strane č. X o veľkosti 21,5 cm (šírka) x 25 cm (výška), s upútavkou na titulnej strane, kde bude uvedené v rámečku o veľkosti najmenej 5 cm (šírka) x 5 cm (výška), ". P. P. Q.. B. M. na P. Č.. X" G. F. A. S.: R. XX.X.XXXX P. F. R. P. Č.. XXX, D. XX E. Č. U. M. ". P. Q. S. E., F. B. P. G. P. Q.. B. M., Ž. J. L. P. Q. S. I.Á. (R.) E., J. A. T. G. P. P., J. J. G. U. F. P. P., J. J. G. M. Č. P. P. P. P. F. A. Č. G. P. Q.. B. M., Ž. L. U. L. P. P. E. na B. P. P. R. V. A. Č. P. W. S. R. G. U. P. Q.. B. M., keďže P. T. G., Ž. J. L. P. B. Q. S. E. (R.), J. A. T. G. P. P., J. J. G. U. F. P. P., J. J. G. M. Č. P. P., J. P. P. G. P. Q.. B. M., Ž. L. U. P. P. E.Í. na B. P. P. R. V., Č. P. U. T. L., U., Č., F., G., P., U. J. L. Q. J. J. T. R., J. A. P. P. M. Q.. B. M. F. G..";

b) uložiť žalovanému povinnosť zverejniť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na internetovej stránke W.:/..P.sk v hlavnej sekcii S. R. upútavku s nadpisom ". P. P. Q.. B. M., ktorá bude aktívna po dobu najmenej 3 dní nepretržite od zverejnenia tejto upútavky, a po ktorej rozkliknutí bude po dobu najmenej 3 dní nepretržite od zverejnenia tejto upútavky na celej šírke internetovej stránky zverejnené ospravedlnenie v nasledovnom znení: Dňa XX.XX.XXXX sme na internetovej stránke W.:/..P.sk zverejnili článok pod názvom ". P. Q. S. J., G.Ý. R. Z., F. B. P. G. P. Q.. B. M., Ž. J. L. P. Q. S. I. J., J. A. T. G. P. P., J. J. G. U. F. P. P. J. J. G. M.Ý. Č. P. P. P. P. F. A. Č. G. P. Q.. B. M., Ž. L. U. P. P. E. na B. P. P. R. V. A. Č. M. P. W. S. R. G. U. P. Q.. B. M., keďže P. T. G., Ž. J. L. P. Q. S. I. J. J., J. A. T. G. P. P., J. J. G. U. F. P. P., J. J. G. M. Č. P. P., J. P. P. G. P. Q.. B. M., Ž. L. U. P. P. E. na B. A. P. P. R. V., J. A. P. U. T. L., U., Č., F., G., P., U. J. L. Q. J. J. T. R., J. A. P. P. Q.. B. M. M. F. G..";

c) žalobkyňa tiež žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zverejniť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na internetovej stránke W.:/..P.sk v hlavnej sekcii S. R. upútavku s nadpisom ". P. P. Q.. B. M., ktorá bude aktívna po dobu najmenej 3 dní nepretržite od zverejnenia tejto upútavky, a po ktorej rozkliknutí bude po dobu najmenej 3 dní nepretržite od zverejnenia tejto upútavky na celej šírke internetovej stránky zverejnené ospravedlnenie v nasledovnom znení: Dňa XX.XX.XXXX sme na internetovej stránke W.:/..P.sk zverejnili článok pod názvom ".Á. P. Q. S. J., G. R. Z., F. B. P. G. P. Q.. B. M., Ž. J. L. P. Q. S. I. J., U. B. L. Q. S. R. D. (R. N.), B. P. F. J. R. U. S. R. U. Ž. na G. G. J. A. Ž. U. T. L., U., Č. Ť., F., G., P., U. J. L. Q. J. J. T. R., J. A. P. P. Q.. B. M. F. G..“.

d) ďalej žalobkyňa žiadala uloženie povinnosti žalovanému odstrániť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku z internetovej stránky W.:/..P.sk článok ". P. B. Q. S. J., G. R. Z., ktorý je zverejnený na stránke W.:/..P.P.-P.-Q.-S.-J.-G.-R.-Z..W. a súčasne odstrániť z internetovej stránky W.:/..P.sk všetky diskusné články uverejnené v sekcii R., ktoré sú zverejnené na stránke W.:/..P.sk/-P.-Q.-S.-J.-G.-R.-Z..W. a

e) náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20.000,- EUR z titulu skutočností uvedených žalovaným o žalobkyňu v článku P., v Internetovom článku P. a v diskusnej relácii pod Internetovým článkom P. ako aj náhradu trov konania, na tom skutkovom základe, že dňa XX.X.XXXX bol v denníku P. na strane č. X bol uverejnený článok s názvom (titulkom) ". P. Q. S. E. o veľkosti nadpisu (titulky) 21 cm (dĺžka/šírka) x 1,3 cm (výška), ktorá bola (titulka) v tučnom čiernom vyobrazení, ktorého autorom bol T. B. ako redaktor žalovaného (ďalej tiež „článok“) a zároveň bol odo dňa XX.X.XXXX až do súčasnosti zverejnený a verejne prístupný na internetovej stránke Z..P.sk článok s názvom: ". P. Q. S. J., G. R. Z. (ďalej tiež „internetový článok“), z ktorých už z názvu vyplýva, že žalobkyňa bola zo strany žalovaného bez akýchkoľvek relevantných faktov a súčasne bez akýchkoľvek vierohodných podkladov, či bez akéhokoľvek autoritatívnym spôsobom potvrdeného právoplatného zistenia či rozhodnutia zo strany civilného súdu alebo trestného súdu, či iného kompetentného orgánu na úseku národnej bezpečnosti krivo obvinená a lživito a nepravdivo označená zo strany žalovaného za osobu, ktorá bola S. E., resp. J., t. j. v prenesenom slovnom spojení, že žalobkyňa bola "R., či ", ", či ". pre diplomatov E., resp. J., čím došlo zo strany žalovaného k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, a to do cti, mena, povesti, vážnosti, občianskej, morálnej, ako aj spoločenskej bezúhonnosti žalobkyne.

2. Okresný súd Bratislava I vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 4C/136/2014-235 zo dňa 3.7.2017, ktorým v plnom rozsahu vyhovel podanej žalobe, teda zaviazal žalovaného na uverejnenie ospravedlnenia v denníku P., na internetovej stránke W.:/..P.sk, k odstráneniu predmetného článku a všetkých diskusných článkov k nemu z internetovej stránky W.:/..P.sk, priznal žalobkyňu náhradu nemajetkovej ujmy 20.000 eur a náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

3. Na základe odvolania žalovaného prejednal vec Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesením č. k. 16Co/62/2018-295 zo dňa 31.5.2019 zrušil uvedený rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení zaviazal súd prvej inštancie opätovne sa zaoberať dôvodnosťou podanej žaloby, riadiť sa právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v uznesení, vykonať dôkaz o pôvode zverejnených informácií, konkrétne troch úradných prekladov správ Z., posúdiť jeho význam a váhu, resp. povahu ako zdroja informácie pri realizácii slobody prejavu; posúdiť, či je v danom prípade z ústavného hľadiska akceptovateľné obmedzenie slobody prejavu žalovaného a základného práva na informácie pri rešpektovaní požiadaviek vyplývajúcich zo základného práva na súdnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 Ústavy SR tým, že vykoná test proporcionality; posúdiť, či bolo dostatočne preukázané, že zverejnené informácie boli spôsobilé vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, pričom vezme lepšiu zreteľ na postavenie žalobkyne ako verejne činnnej osoby; dôsledne pristupovať k námietkam žalovaného ohľadom objektívnej (ne)splniteľnosti povinnosti, ktorá má byť uložená súdnym rozhodnutím a tiež primeranosti požadovanej ochrany, ktorá má zodpovedať spôsobu a forme, akými došlo k zásahom do ochrany osobnosti.

4. Súd prvej inštancie teda opätovne prejednal vec, pričom žalobkyňa v nadväznosti na právne názory a závery prezentované v uznesení krajského súdu podaniami doručenými súdu dňa 10.9.2019 a 25.2.2020 upravila petit žaloby. Na základe uvedených podaní súd prvej inštancie uzneseniami na pojednávaníach dňa 4.2.2020 (č. I. 335 spisu) a 12.6.2020 (č. I. 353 spisu) pripustil zmenu petitu tak, že žalobkyňa sa v konaní domáha:

a) uloženia povinnosti žalovanému uverejniť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku v denníku P. na strane č. X na rovnocennom mieste a rovnakým písmom ako bol uverejnený sporný článok zo dňa XX.X.XXXX pod nadpisom „Ospravedlnenie sa L.. B. D. M.Ď. ospravedlnenie v nasledovnom znení: ". XX.X.XXXX P. F. R. P. Č.. XXX, D.B. XX E. Č. U. M. ". P. Q. S. E., v ktorom sme označili L.. B. D. M., Ž. J. L. P.

Q. S. I. (R.) E., J. A. T. G. P. P., J. J. G. U. F. P. P. J. J. G. M. Č. P. P. Konkrétne sme v článku uviedli tieto konštatovania, že:

„ Ô. D. podľa Z. G. U. F. P. W. B., U. J. M. „., „ Č. S. I. pre J.K. R. Q. F. D. XXXX J. F. L. P. B. M.“., „ napríklad podľa Z. P. „. U. B. P. U. F. F. D. XXXX.“ „Ak I. R. Z. R., A. T. M. M. podľa Z. W. G. A., Ž. N. K. R. E. L. M. G. A., Ž. B. U. M. L. A. Q. L. R.“. „. podľa R. G., Ž. N. M. R. J. L. U. Š. D., B. Q. A. F. J. F. U. Č. J. R. J. L. I. P. U. I. N. P. L. F. U., „. F. podľa R. U., Ž. A. Q. pre F. U. B. pre P. „. L., W. G. F. Q. proti.“. „. V. podľa Z. U., Ž. proti B. P. P. P. G. U. U. P. D. B. J. U. U.. E. B. R. podľa M. W., Ž. G. P., ak P. U. P. P.“.; „. P. podľa Z. N. Q. S. J. Č. P., Ž. U. proti M. M. M.. Týmto článkom a vyššie uvedenými vyjadreniami sme hrubo zasiahli do osobnostných práv L.. B. M., keďže sme ju označili, že ako L. P. Q. S. E. (R.) E., čím sme poškodili jej meno, povest', česť, vážnosť, občiansku, spoločenskú, politickú a morálnu bezúhonnosť ako aj jej dôstojnosť, a týmto sa slečne L.. B. D. M. veľmi ospravedľujeme“ a to na rovnocennom mieste a rovnakým písmom, akým bol dňa XX.X.XXXX uverejnený článok s názvom „. P. Q. S. E..

b) zároveň sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zverejniť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na internetovej stránke W.:/..P.sk v hlavnej sekcii R. upútavku s nadpisom „. P. L.. B. D. M., ktorá bude aktívna po dobu 3 dní nepretržite od zverejnenia tejto upútavky, a po ktorej rozkliknutí bude po dobu 3 dní nepretržite od zverejnenia tejto upútavky rovnakým písmom ako bol uverejnený sporný článok zo dňa XX.XX.XXXX, zverejnené ospravedlnenie v nasledovnom znení: „Dňa XX.X.XXXX sme na internetovej stránke W.:/..P.sk zverejnili článok pod názvom „. P. Q. S. J. J., G. R. Z., v ktorom sme označili L.. B. D. M., Ž. J. L. P. Q. S. I. (R.) E., a to jednak o strane P., ako aj o pomeroch v strane P., ako aj o niektorých členoch strany P. Konkrétne sme v článku uviedli tieto konštatovania, že: „U. Č. S. I. pre J. R. Q. F. D. XXXX J. F. L. P. B. M.“., „. M. podľa Z. P. „. U. B. P. U. F. F. D. XXXX.“ „Ak I. R. Z. R., A. T. M. M. podľa Z. W. G. A., Ž. N. K. R. E. L. M. G. A., Ž. B. U. M. L. A. Q. L. R.“. „. podľa R. G., Ž. N. M. R. J. L. U. Š. D., B. Q. A. F. J. F. U. Č. J. R. J. L. I. P. U. I. N. P. L. F. U., „. F. podľa R. U., Ž. A. Q. pre F. U. B. pre P. „. L., W. G. F. Q. proti.“. „. V. podľa Z. U., Ž. proti B. P. P. P. G. U. U. P. D. B. J. U. U.. E. B. R. podľa M. W., Ž. G. P., ak P. U. P. P.“.; „. P. podľa Z. N. Q. S. J. Č. P., Ž. U. proti M. M. M.. Týmto článkom a vyššie uvedenými vyjadreniami sme hrubo zasiahli do osobnostných práv L.. B. M., keďže sme ju označili, že ako L. P. Q. S. E. (R.) E., čím sme poškodili jej meno, povest', česť, vážnosť, občiansku, spoločenskú, politickú a morálnu bezúhonnosť ako aj jej dôstojnosť, a týmto sa slečne L.. B. D. M. veľmi ospravedľujeme“ a to na rovnocennom mieste, v rovnocennom rozsahu a rovnakým písmom, akým bol dňa XX.X.XXXX uverejnený článok s názvom „. P. Q. S. J., G. R. Z..

c) žalobkyňa sa tiež domáhala uloženia povinnosti žalovanému odstrániť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku z internetovej stránky W.:/..P.sk článok s názvom „. P. Q. S. J., G. R. Z., ktorý je zverejnený na stránke W.:/..P.-P.-P.-Q.-S.-J.- G.-R.-Z.-W. a súčasne je žalovaný povinný odstrániť do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku z internetovej stránky W.:/..P.sk diskusné články uverejnené v sekcii „, ktoré sú zverejnené na stránke W.:/..P.-P.-P.-Q.-S.-J.-G.-R.-Z.-W. a to konkrétne:

• A. E. Q. I. za P. Ž. M. J. M. M. R. N., J. M. P. Č. G. S. M. U. J. U.. U. W. M. Ú., P. U., J. B. J. B. P. R.. A. A. A. U. I. F., Ž. M. D. U. L....
D. Ť. | U. XX.XX.XXXX XX:XX | G. P. | G.

X• B. M. F., J. P. A. W. R. R. V..
D. Ť. | P. | XX.XX.XXXX XX:XX | G. P. | G.

• P. G.
J. A., C. U. U. na Ň. E. B., K., M. za A. J. F. P. M., Ž. P. R. G. F. U. "... J. B. E. P. F. M....
D. | K.-Q.-J. XX.XX.XXXX X:XX | G. P. | G.

X• J. P. E. M. W.: P. S., R. U.. :R.
D. | W. W. XX.XX.XXXX XX:XX | G. P. | G.

X• A. P. W. G. B. Á..
D. | V. XX.XX.XXXX XX:XX | G. P. | G.

• ...
F. K. B. L. Q. F. A. A. L. A. F.-R.-U.-R. U.. A. E. J. E. P. A. M. R. Q. ". pre R. D. Y.
D. | P. XX.XX.XXXX X:XX | G. P. | G.

• J. U., W. Š. J. A. M..
D. | M. XX.XX.XXXX X:XX | G. P. | G.

• M. P. Q.

P. A. F. P. P. M. M. na B... U. U. C. J. I. A. U. P. A. M... A., B., A. !.

D. | R. R. C. XX.XX.XXXX X:XX| G. P. | G.

X• K.J. L. B....

M. P. B. B.B. U.:~]]]] B. Š.:~]] S., S.,...

D. | B. XX.XX.XXXX X:XX | G. P. | G.

• U.A. T. U. R. V.

U. P. L., Ž. P. L.Á. P. R. R. V. ". K., J. B. B. M.. J. Ž. T. A. L. W., A. P. M.. M. T. P.I. S. J. P. J. I. G., J. M. Q. P. Ú. F. A. P. D.. U. T. F.

D. | Q. XX.XX.XXXX XX:XX | G. P. | G.

• A.?!.?

P. S. B. L.Š. U. J. A. W. J. L. A. R. U. P., Č. za R. A. L. F. Ú.. F., Ž. Q. L. E. U.

D.|B. Ú. XX.XX.XXXX XX:XX|G. P.|G.

d) domáhala sa aj zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur a náhrady trov konania vo výške 100 %.

5. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žaloba žalobkyne na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy je nedôvodná a preto žalobu zamietol. Uviedol, že žalobkyňa sa v konaní domáhala práva na ochranu osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu zásahu do jej mena, dobrej povesti, cti, vážnosti, dôstojnosti, ktorú jej mal spôsobiť žalovaný vydaním vyššie uvedeného článku v denníku P. v printovej forme dňa XX.X.XXXX a v internetovej forme dňa XX.X.XXXX a aj v súvislosti s diskusiou k predmetnému internetovému článku. Uvedený článok sa týkal osoby žalobkyne, v danom čase U. V.U. U. a ako z článku samotného, tak aj z výpovede svedka B. vyplýva, že tento napísal T. B. ako redaktor žalovaného v spolupráci s ďalším redaktorom žalovaného A. F., pričom žalovaný je vydavateľom denníka P. a zároveň aj prevádzkovateľom internetovej stránky Z..P.sk. Týmito dôvodmi bola v konaní daná aktívna legitímácia žalobkyne, ako aj pasívna legitímácia žalovaného, pričom táto nebola medzi stranami v konaní sporná.

6. V predmetnej veci došlo k stretu dvoch práv zakotvených v citovaných článkoch Ústavy SR a ustanoveniach Občianskeho zákonníka: na jednej strane práva na ochranu osobnosti žalobkyne, ktorá uviedla, že konaním žalovaného bolo poškodené jej meno, povesť, česť, vážnosť, občianska, spoločenská, politická a morálna bezúhonnosť a aj jej dôstojnosť a na druhej strane práva na slobodu prejavu. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka je, že došlo k neoprávnenému zásahu, ktorý bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na týchto právach. Súd prvej inštancie ozrejmil, že k neoprávnenému zásahu môže prísť ústne i písomne a to skutkovými tvrdeniami alebo hodnotiacimi úsudkami (kritikou). V prípade skutkových tvrdení dochádza k zásahu do osobnostných práv spravidla ak sú tieto nepravdivé, avšak k zásahu môže prísť aj pravdivými skutkovými tvrdeniami ak pôsobia difamačne, teda sú urobené formou, alebo v súvislostiach, kde objektívne vyvolávajú pravdu skresľujúci dojem. Na druhej strane podstatou slobody prejavu je umožniť každému vyjadrovať sa k veciam verejným a vynášať o nich hodnotiace prejavy. Ako aj z judikatúrnej praxe vyplýva, pri rozhodovaní sporov vo veciach ochrany osobnosti musí byť vždy zohľadnená ochrana slobody prejavu, a to minimálne v rozsahu jej ústavných záruk. Nutnosť zohľadniť slobodu prejavu neznamená však rezignáciu na ochranu osobnosti, ale to, že v niektorých prípadoch musí byť uprednostnená sloboda prejavu, aj keď daný prejav môže mať isté nedostatky z hľadiska klasickej zákonnej ochrany osobnosti (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 25.2.2009, sp. zn. 5 Cdo 55/2008).

7. Krajský súd v Bratislave v uznesení č. k. 16Co/62/2018-295 zo dňa 31.5.2019 uviedol, že ani existencia zásahu do osobnostných práv nemusí nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takéhoto zásahu, ak bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva, pričom vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci nepresiahol hranice primeranosti. Na základe právneho názoru odvolacieho súdu uvedeného v predmetnom uznesení, ktorým je s poukazom na § 391 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie viazaný a s jeho zohľadnením, vykonal test proporcionality, ktorého cieľom je skúmať primeranosť

zásahu v prípade kolízie dvoch základných práv, v tomto prípade práva na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu.

8. Ako prvé skúmal súd prvej inštancie kritérium vhodnosti, t. j. či právny prostriedok použitý jednou sporovou stranou na ochranu základného práva alebo slobody sleduje cieľ dostatočne dôležitý na poskytnutie súdnej ochrany a či medzi nimi existuje racionálna väzba. V danom prípade nebolo medzi stranami sporné, že žaloba na ochranu osobnosti podaná žalobkyňou tento cieľ bezpochyby spĺňa. Následne skúmal kritérium nevyhnutnosti, t. j. skúmal otázku potrebnosti použitia tohto právneho prostriedku v tom zmysle, či by rovnaký cieľ nemohol byť dosiahnutý aj inými (šetrnejšími) prostriedkami, nedotýkajúcimi sa toho - ktorého základného práva alebo slobody druhej sporovej strany. Žalovaný tu namieta, že nároky žalobkyne a ňou zvolené prostriedky toto kritérium podľa neho nespĺňajú. Žalobkyňa v konaní upravila žalobný petít a domáhala sa zverejnenia ospravedlnenia tak v printovej, aj v internetovej forme, špecifikovala sporné výroky v článku, domáhala sa aj odstránenia už nie všetkých, ale len špecifikovaných príspevkov v diskusii pod internetovým článkom, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur (viď bod 6 napadnutého rozsudku). Nárok na ospravedlnenie, odstránenie vybraných diskusných príspevkov a náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie vyhodnotil ako primerané nároky a teda prostriedky zodpovedajúce sledovanému cieľu. Taktiež spôsob a formu zverejnenia súd prvej inštancie vyhodnotil ako primeranú k zásahu do ochrany osobnosti a vykonateľnú. Žalovaný v konaní uviedol, že síce nárok ako taký považuje za nedôvodný, avšak po úprave petítu už nemá námietky voči vykonateľnosti žalobkyňou žiadaného ospravedlnenia, namieta však formuláciu ospravedlnenia a to, že mal žalobkyňu označiť, že ako L. P. Q. S. E., keď uviedol, že toto tvrdenie je nepravdivé. Dôvodil, že nebol pôvodcom tohto výroku a žalobkyňu takto neoznačoval on. Výrok bez označenia zdroja informácie použil len v nadpise printového článku a na ten sa používajú iné kritériá posudzovania. Súd prvej inštancie sa v tomto stotožnil s obranou žalovaného, keď vzhľadom na závery dokazovania a žalobkyňou žiadanú formuláciu ospravedlnenia mal za to, že takto žiadaný text ospravedlnenia nezodpovedá zistenému skutkovému stavu (viď aj odôvodnenie skúmania kritéria AKO v bode 16.3.6. napadnutého rozsudku). Súd prvej inštancie podotkol, že aj keby vyhodnotil text ospravedlnenia ako zodpovedajúci skutkovému stavu, poukazuje na vyhodnotenie samotného kritéria primeranosti v bode 16.3. napadnutého rozsudku.

9. Tretím kritériom je kritérium primeranosti, ktoré sa v konaní o ochranu osobnosti vykonáva preskúmaním samotných výrokov odpoveďami na otázky KTO, O KOM, O ČOM, KDE, KEDY a AKO uverejnil. Súd prvej inštancie uviedol, že k vykonaniu testu proporcionality ho zaviazal krajský súd vo vyššie uvedenom rozhodnutí, pričom tento zaujal právny názor k niektorým aspektom skúmaným v rámci predmetného testu, ktorým je súd prvej inštancie, ako je už vyššie uvedené viazaný, avšak tento test nevykonával ako taký, preto bolo úlohou súdu prvej inštancie test primeranosti vykonať a vyhodnotiť. Pri posudzovaní otázky KTO mal do práva na ochranu osobnosti zasiahnuť uviedol, že z ustálenej judikatúry jednoznačne vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu. Tak ako uviedol aj odvolací súd, novinári majú (spoločenskú) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinári majú umožnené používať dokonca určitú mieru provokácie a preháňania. Medzi stranami v konaní nebolo sporné, že žalovaný ako vydavateľ je „nositeľom“ slobody prejavu a z tohto dôvodu sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana poskytovaná novinárom a masmédiám, teda prípadné obmedzenie (zásah) do práva žalovaného na slobodu prejavu by bolo podstatným obmedzením tohto práva.

10. V súvislosti so skúmaním otázky O KOM bol namietaný článok a do koho osobnostných práv zasahoval, miera posúdenia sa mení podľa charakteristiky adresáta, keď najnižšiu mieru ochrany osobnosti majú osoby verejne činné, kam patria okrem iných aj politici a najvyššiu bežní občania. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa bola v čase zverejnenia predmetného „Článku“ U.ň.U. U. a zároveň kandidovala na rovnaký post v blížiacich sa voľbách, teda tak, ako aj uviedol odvolací súd, mala v danom čase postavenie U.č u ktorej sú hranice prijateľnej kritiky oveľa širšie ako u súkromnej osoby, čo zodpovedá v prípade U. ako verejne činnnej osoby nízkej intenzite zásahu do osobnostných práv.

11. Pri posudzovaní otázky ČO bolo obsahom predmetného článku súd hodnotí, akých záležitostí sa informácia týka, či ide o záležitosti súkromnej povahy alebo informácie o témach verejného záujmu. Vecou verejnou je aj činnosť politikov. Tak ako uviedol odvolací súd, úlohou novinárov a médií je nielen sprostredkovať informácie, ktoré sú spoločensky prijateľné, ale aj šíriť informácie, ktoré môžu šokovať a

byť pre konkrétne osoby nepríjemné. Verejnosť má pritom právo byť informovaná tak, aby mala podklady pre posúdenie nielen odbornej, ale aj morálnej spôsobilosti politika vykonávať činnosti dotýkajúce sa verejných záujmov. Ako z dokazovania vyplynulo, predmetný článok čerpal z dokumentov zverejnených na Z.Z.G., podľa ktorých žalobkyňa ako U.č. komunikovala s diplomatickými predstaviteľmi E. o vnútorných záležitostiach strany P.-P., nešlo teda o informácie súkromnej povahy, ale o vec verejného záujmu, z čoho taktiež plynie nízka intenzita zásahu do osobnostných práv.

12. Ďalším dôležitým kritériom je zodpovedanie otázky KDE bol namietaný článok uverejnený, keď vo všeobecnosti platí, že čím väčšia je distribúcia danej informácie, tým vyššia je ochrana osobnostných práv. Tak ako uviedol odvolací súd, toto kritérium je potrebné hodnotiť v spojení s kritériom autora, ktorého privilegované postavenie môže jeho význam neutralizovať. Informácia, t. j. predmetný článok bol uverejnený v denníku P. s celoslovenskou pôsobnosťou a na spravodajskom portáli Z..P.sk, ktorý je prostredníctvom internetu celosvetovo dostupný, pričom sám žalovaný v konaní uviedol, že počet výtlačkov denníka P. predaných dňa XX.XX.XXXX (v ktorom bol uverejnený predmetný článok) bol 43.727 kusov, počet kliknutí na predmetný internetový článok bol v období od XX.X.XXXX do XX.X.XXXX (kedy sa uskutočnili voľby do V. U.) 102 255 a do podania vyjadrenia žalovaným dňa 16.11.2016 bol 102 547 a počet kliknutí na diskusiu pod internetovým článkom v období od XX.X.XXXX do XX.X.XXXX bol 10138. Išlo teda o hromadne distribuovanú informáciu, čo by zodpovedalo najvyššej ochrane osobnostných práv s podstatnou mierou zásahu, avšak podľa názoru súdu prvej inštancie zohľadneniu neutralizačnej spojitosti s kritériom autora - novinára a žalovaného ako vydavateľa novín a prevádzkovateľa spravodajského portálu zodpovedá stredná miera zásahu do osobnostných práv.

13. Vo vzťahu ku kritériu KEDY bol namietaný článok uverejnený z dokazovania vyplynulo, že v printovej forme bol článok uverejnený XX.X.XXXX a v internetovej forme ešte večer XX.X.XXXX, po tom ako žalovaný získal informácie z webovej stránky Z.. V danom čase žalobkyňa kandidovala vo voľbách do V. U., ktoré sa konali XX.X.XXXX. Práve načasovanie zverejnenia žalobkyňa pociťovala ako obzvlášť závažnú skutočnosť, nakoľko práve vrcholila jej volebná kampaň, ktorú zverejnenie článku významne ovplyvnilo a ako uviedla, na reakciu mala v dôsledku blížiaceho sa volebného moratória minimum času. Z dokazovania je zrejmé, že článok bol žalovaným zverejnený v období vrcholiacej volebnej kampane žalobkyne a jeho dopad bol tým výrazne zosilnený, avšak ako uviedol odvolací súd, je potrebné zohľadniť skutočnosť, že išlo o obdobie, kedy má verejnosť právo na akékoľvek informácie o kandidátoch, o obdobie, kedy je možné predpokladať zvýšený záujem médií o získanie informácií o kandidátoch a to nielen aktuálnych a pozitívnych. Ak predmetné informácie uvedené v článku vyhodnotila (ako uviedla vo svojej výpovedi žalobkyňa) verejnosť a teda voliči negatívne, čo sa malo odzrkadliť vo výsledku voľieb, kedy žalobkyňa, napriek tomu, že kandidovala za víťaznú stranu a mala za sebou 5 rokov práce v V. U. vo voľbách neuspela, nemožno to pripočítavať na vrub žalovaného, ktorý informoval o dôležitej otázke verejného záujmu a teda nemožno okolnosť uverejnenia článku v predvolebnom období vyhodnotiť v neprospech slobody prejavu.

14. Poslednou otázkou testu proporcionality je otázka AKO boli informácie v namietanom článku zverejnené. Ako už bolo vyššie (v bode 15 rozsudku) uvedené, rozlišuje sa medzi skutkovými tvrdeniami - faktami a hodnotiacimi úsudkami, keď evidenciu faktov je možné preukázať, zatiaľ čo pri hodnotiacich úsudkoch nie je možné skúmanie ich pravdivosti, ale skúma sa, či vychádzajú z dostatočného faktického základu. Žalobkyňa v petite I a II žaloby označila výroky z článku, ktoré sú všetky skutkovými tvrdeniami, nejde pri nich o úvahu, či hodnotenie (viď bod 6 písm. a/, b/ tohto rozsudku). Žalobkyňa namietla spôsob, obsah aj formu prezentovaných informácií, keď argumentovala, že uvedené informácie (špecifikované výroky) sú nepravdivé a keďže ide o skutkové tvrdenia žalovaný musí predložiť dôkaz pravdy, taktiež namietla, že ani prevzatie z iného zdroja - v tomto prípade z Z. - neznamena, že žalovaný si nemusí overovať pravdivosť takýchto informácií a k forme podania uvedených informácií namietla oznamovací spôsob a dokonavý slovesný vid ako aj to, že žalovaný v článku nijako čitateľa neupozornil na spornosť informácií zverejnených cez Z.. Taktiež namietla, že použitím fotografie pri uvedenom článku žalovaný zosilnil dopad do jej osobnostných práv, kedy takto spojil dojem a predstavu vyvolanú nepravdivými a pravdu skresľujúcimi informáciami s jej osobou. Ako uviedol odvolací súd, nemožno ani pri skutkových tvrdeniach vnímať kategóriu pravdivosti ako požiadavku na absolútny súlad s objektívnym stavom reality a to v každej situácii a v každom časovom okamihu. Dôležitú úlohu nepochybne zohráva zdroj, z ktorého autor čerpal. V konaní bolo preukázané, že v siedmich z ôsmich žalobkyňou špecifikovaných sporných výrokov uverejnených v článku bol priamo odkaz, že ide o informáciu čerpanú z Z. a napriek tomu, že v jednom výroku takýto obsah absentuje, nachádza sa v ďalšej vete článku obsahovo náležiacej

k predmetnému výroku. Po doplnení dokazovania predmetnými depešami zverejnenými cez Z., ku ktorému zaviazal súd prvej inštancie odvolací súd, bolo nepochybné, že informácie (sporné výroky) pochádzajú z dokumentov zverejnených cez Z. na Z..Z..G.. a to konkrétne z depeší uvedených v bode 10.2 tohto rozsudku. Skonštatoval, že predmetné informácie nie sú predkladané čitateľom ako nepochybné fakty tvrdené autorom článku, pričom autor v článku vysvetlil, že čerpá z dokumentov Z. a aj povahu tohto zdroja, čo konštatoval aj odvolací súd. K tomuto súd prvej inštancie dodal, že Z. a povaha tohto zdroja informácií v tom smere, že ide o nepotvrdené (a ako aj z ich pôvodne utajovaného obsahu často krát vyplýva nepotvrdivé) informácie, je všeobecne známa kvôli rozsiahlej publikácii v médiách v širokom časovom spektre. Sporné výroky je nutné vnímať v celkovej súvislosti, nie izolovane a gramaticky, že autor oznamovacím spôsobom a dokonavým vidom vyjadril nepravdivé tvrdenie. V súvislosti so žalobkyňou namietaným nezabavením sa povinnosti aj v prípade prevzatia informácie overiť jej pravdivosť poukázal už odvolací súd na to, že žalobkyňa vo svojej výpovedi sama potvrdila (a potvrdila to aj svedkyňa L.. P.), že v rozhodnom čase prichádzala do kontaktu so zástupcami cudzích štátov na Slovensku. Odvolací súd sám uviedol, že požadovať od autora článku, aby preukazoval pravdivosť rozhovorov, ktoré boli obsahom odtajnených depeší zverejnených na webovej stránke Z. nemožno považovať za udržateľné. Po zhodnotení uvedeného súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že nebolo preukázané, že by žalovaný použil nepravdivé skutkové tvrdenia, keď použil len informácie čerpané z predmetných depeší, tieto nijako nekomentoval, teda ich charakter nemožno vyhodnotiť ako difamačný. Zverejnením fotografie žalobkyne sa žalovaný nedopustil protiprávneho konania, keď túto zverejnil v súlade s tzv. „spravodajskou licenciou“ vyplývajúcou z § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

15. Vyhodnotením uvedeného testu proporcionality súd prvej inštancie dospel k záveru, že právom na slobodu prejavu žalovaného nedošlo k takému zásahu do osobnostných práv žalobkyne, ktorý by prekročil hranice primeranosti, nakoľko bola v danom čase osobou verejného záujmu ako politička, tvrdené informácie boli predmetom verejného záujmu, boli publikované v čase pred voľbami do V. U., kedy verejnosť má právo na informácie o odbornej aj morálnej spôsobilosti jednotlivých kandidátov a najmä nešlo o nepravdivé tvrdenia žalovaného, ale o spravodajské informácie prevzaté z Z., čo autor článku aj riadne uviedol, vlastné hodnotenie k predmetným výrokom nevykonal a žalobkyňu poskytol aj priestor na vyjadrenie sa. Obmedzenie práva žalovaného na slobodu prejavu v tomto prípade by bolo podstatným zásahom do tohto jeho práva.

16. Žalobkyňa sa domáhala v časti III. žalobného petitu aj odstránenia diskusných článkov uverejnených k internetovému článku v sekcii R.. V tejto časti po vrátení veci krajským súdom taktiež upravila petít, keď pôvodne sa domáhala odstránenia všetkých diskusných príspevkov, čo následne upravila v zmysle právneho názoru krajského súdu a domáhala sa odstránenia ňou presne špecifikovaných príspevkov a teda takto upravený petít súd prvej inštancie vyhodnotil ako určitý a vykonateľný. Žalobkyňa tvrdila, že vzhľadom na obsah ňou špecifikovaných diskusných príspevkov došlo nimi k zásahu do jej osobnostných práv, pričom tieto žalovaný dosiaľ napriek podanej žalobe nezmažal a sú stále zverejnené a dostupné pod uvedeným internetovým článkom. Žalovaný v konaní v rámci obrany poukázal na § 6 ods. 4 zákona č. 22/2004 Z. z. a uviedol, že ako prevádzkovateľ nezodpovedá za protiprávne informácie vložené na web tretími osobami, ak o nich nevie. Žalobkyňa ho nežiadala o odstránenie príspevkov, on sám vlastnými mechanizmami odstránil niektoré príspevky pred podaním žaloby a taktiež po jej podaní, avšak tie, ktoré podľa jeho názoru neprekračovali hranice prípustnej kritiky (vrátane žalobkyňou špecifikovaných príspevkov) ponechal. Súd prvej inštancie k uvedenému nároku uviedol, že v konaní žalobkyňa potvrdila, že sama po uverejnení článku nežiadala žalovaného o odstránenie komentárov. Stotožnil sa s obranou žalovaného, keď v zmysle vyššie cit. § 6 ods. 4 a 5 zákona č. 22/2004 Z. z. žalovaný aj keď je poskytovateľom služieb, nezodpovedá za informácie, ak nevie o ich protiprávnosti. Žalobkyňa nepreukázala, že by sa žalovaný dozvedel o sporných komentároch pred podaním žaloby. Súd prvej inštancie však prisvedčil žalobkyňu v tom, že podaním žaloby žalovaný získal vedomosť o tom, že žalobkyňa namieta diskusné príspevky, pričom nebolo sporované zo strany žalobkyne jeho tvrdenie, že niektoré zmažal, bolo však preukázané, že sporné špecifikované diskusné príspevky sú dosiaľ zverejnené pod predmetným článkom. Súd prvej inštancie teda posudzoval, či po podaní žaloby došlo zo strany žalovaného k porušeniu povinností v zmysle § 6 ods. 4, 5 zákona č. 22/2004 Z. z. V rámci tohto skúmania bolo kľúčové zodpovedanie otázky, či šlo v prípade špecifikovaných komentárov o protiprávne informácie. Po preskúmaní predmetných komentárov súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto podmienka nie je naplnená. Predmetné komentáre sú síce sarkastické, ironické a zosmiešňujúce, avšak nie vyhrážajúce, bez vulgarizmov a nadávok, neprekračujú teda podľa posúdenia súdu prvej inštancie hranicu prípustnej kritiky, keďže žalobkyňa pôsobila v danom čase ako politička, nebola teda

súkromnou osobou a ako už uviedol, hranice prijateľnej kritiky verejne činnej osoby sú oveľa širšie ako u osoby súkromnej. Žalobkyňa argumentovala rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež ESLP) vo veci Delfi AS proti Estónsku (sťažnosť č. 64569/09), ktorý je podľa jej názoru potrebné aplikovať na predmetný prípad a v zmysle ktorého je žalovaný zodpovedný za obsah komentárov, ktoré boli k internetovému článku uverejnené. Súd prvej inštancie však ako dôvodnú vyhodnotil obranu žalovaného spočívajúcu v argumentácii, že ESLP v predmetnom rozsudku presne vymedzil podmienky, kedy je predmetné rozhodnutie aplikovateľné na vec. V danom prípade šlo o komentáre extrémneho charakteru (komentáre boli urážlivé, výhražné a ohováračské), spoločnosť Delfi AS mala nedostatočný mechanizmus filtrovania, umožnila anonymnú diskusiu účastníkov bez možnosti ich spätnej identifikácie a bola tam nízka sankcia uložená vnútroštátnymi súdmi (320 eur). Dané rozhodnutie teda nie je možné aplikovať na tento prípad a ako už uviedol mal za to, že komentáre neprekročili prípustnú mieru kritiky. Podotkol, že aj keď výška nemajetkovej ujmy závisí od rozhodnutia súdu, žalobkyňa žiadala priznať náhradu nemajetkovej ujmy za zverejnené články aj komentáre v nepomerne vyššej sume a to vo výške 20.000 eur. Žalobkyňa namietala aplikáciu rozhodnutia ESLP vo veci Pihl proti Švédsku, k čomu súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný sa nedomáhal jeho aplikácie, len uviedol, že od veci Delfi AS proti Estónsku ESLP korigoval svoje názory, čo sa napr. prejavilo v jeho rozhodnutí Pihl proti Švédsku, keď predmetné rozhodnutie ani nie je možné aplikovať v tejto veci, keďže v danom prípade nešlo o zhodné skutkové a právne okolnosti použiteľné na toto konanie (aj keď v ňom šlo o článok a komentár nepodnecujúci nenávisť a násilie, vec sa ale týkala malej neziskovej organizácie, ktorá článok a komentár zverejnila, na stránke bolo upozornenie, že organizácia komentáre nekontroluje a nefiltruje a za ich obsah zodpovedá autor, pričom tieto boli po upozornení dotknutej súkromnej osoby, že ide o nepravdivé informácie vymazané a organizácia sa ospravedlnila).

17. V konaní si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému za porušenie práva na ochranu osobnosti nemajetkovú ujmu vo výške 20.000 eur, ktorú preukazovala výpoveďou svojou, svedkyne L.. C. P. ako jej zamestnankyne a vedúcej volebnej kampane a výpoveďou svojej sestry I.. L. M.ď R.. Pri posudzovaní nároku na nemajetkovú ujmu súd prvej inštancie skúmal, či došlo k zásahu objektívne spôsobilému vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv fyzickej osoby, protiprávnosť tohto zásahu a existenciu príčinnej súvislosti medzi nimi. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru (viď bod 17 a 18 tohto rozsudku), že v predmetnom prípade nedošlo ani zverejnením článku a v ňom uvedených výrokov, ako ani zverejnením špecifikovaných diskusných komentárov k neprimeranému zásahu do osobnostných práv žalobkyne a tento zásah teda nebol protiprávny, uvedený nárok vyhodnotil ako nedôvodný. Len na margo súd prvej inštancie s poukazom na rozhodnutie odvolacieho súdu uviedol, že ak žalobkyňa tvrdila, že článok spôsobil zníženie jej mena, dobrej povesti, cti, vážnosti a dôstojnosti, občianskej, politickej, spoločenskej ako aj morálnej bezúhonnosti, bolo jej dôkazným bremenom toto preukázať. Žalobkyňa však neuniesla toto dôkazné bremeno, keď bez predloženia objektívne relevantných podkladov, len výpoveďou svojou a svojej spolupracovníčky L.. C. P. nepreukázala príčinnú súvislosť medzi publikovaním článku a jej neúspechom vo voľbách. Súd prvej inštancie k argumentácii o širokej medializácii predmetných informácií o žalobkyni v iných médiách poznamenal, že medializácia informácií inými subjektami nemôže zakladať zodpovednosť žalovaného za takéto zverejnenie.

18. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je nedôvodná a žalobu v zmysle Čl. 16 ods. 1, Čl. 19 ods. 1, ods. 2, Čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, § 11, § 12 ods. 3, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 6 ods. 4, ods. 5 zákona č. 22/2004 Z. z., zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C. s. p. Žalovaný mal vo veci plný úspech, preto má nárok na náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie práva v spore proti žalobkyni, ktorá vo veci úspech nemala. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie priznal žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

19. Proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h), písm. f), písm. b) C. s. p. a žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne nesprávny, nezákonný a en bloc arbitrárny. Nepovažovala za správny záver súdu prvej inštancie, že žiadaný text ospravedlnenia nezodpovedá skutkovému stavu; obranu žalovaného, že neoznačil žalobkyňu, že L. P. Q. S. E. a že nie je pôvodcom tohto označenia, je svojvoľná. Mala za to, že z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva,

že žalovaný uverejnil v denníku P. článok pod názvom ". P. Q. S. E. a na internetovej stránke W.:/.P.sk zverejnil článok pod názvom ". P. Q. S. J., G. R. Z.. Práve použitím predmetných nadpisov uverejnených článkov žalovaný nesporne označil žalobkyňu za S. E., pričom práve on je pôvodcom tohto výroku. Za takto zisteného skutkového stavu sa za žiadnych okolností nemožno stotožniť s obranou žalovaného, nakoľko táto je v celom rozsahu účelová. Z obsahu predmetných článkov bez akýchkoľvek pochybností vyplýva záver „o poskytovaní neprípustných, citlivých a neverejných informácií“ o pomeroch v strane a v jej zákulisí, ergo že žalobkyňa bola „., Q., Š., resp. S., či dokonca F..“.

20. Považovala za nutné uviesť, že údaje prezentované žalovaným, či na stránke Z. neboli vo vzťahu k žalobkyni nikdy potvrdené, či inak autorizované právoplatným rozhodnutím súdu či iného kompetentného orgánu. Poukázala na internetovú stránku, kde je zverejnený Etický kódex denníka P. a vydavateľstva U. U. (ďalej len „Etický kódex P.“), jeho obsah a účel, pričom mala za to, že napriek tomu, že žalovaný má vlastný etický kódex a takisto pristúpil k Etickému kódexu Slovenskému syndikátu novinárov, pri publikovaní článkov, ktoré sú predmetom tejto žaloby, sa týmito kódexmi neriadil a postupoval v príkrom rozpore s pravidlami a zásadami, ktoré tieto kódexy definujú pre prácu novinára a publikovanie článkov. Bola názoru že autor článku T. B. postupoval v priamom rozpore so všetkými pravidlami etického kódexu, na ktoré poukázala a články o žalobkyni boli publikované bez toho, aby v nich uvádzané fakty (žalobou napádané skutkové tvrdenia) boli akýmkoľvek spôsobom zo strany žalovaného verifikované. Akceptácia obrany žalovaného súdom prvej inštancie vyústila do prijatia nesprávnych právnych záverov, a to najmä pokiaľ sa týka vyhodnotenia výsledkov súdom vykonaného testu proporcionality.

21. Podľa názoru žalobkyne súd prvej inštancie pri vykonávaní testu proporcionality zlyhal hlavne pri posúdení poslednej otázky AKO boli informácie v namietaných článkoch zverejnené. Poukázala na bod 16.3.6. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom uviedla, že považuje záver súdu prvej inštancie o tom, že Z. a povaha tohto zdroja informácií v tom smere, že ide o nepotvrdené (a ako aj z ich pôvodne utajovaného obsahu často krát vyplýva nepotvrdené) informácie, je všeobecne známa kvôli rozsiahlej publikácii v médiách v širokom časovom spektre, za nesprávny, nakoľko nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Charakter Z. nemožno považovať za všeobecne známu skutočnosť (tzv. notorieta), ktorú netreba dokazovať, nakoľko v spoločnosti sú na tieto dokumenty zásadne rozdielne názory, keď jedna časť spoločnosti (vrátane žalovaného a jeho autorov) považuje tieto dokumenty za relevantné a dôveryhodné a druhá časť ich dôveryhodnosť absolútne namieta. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany žiadnym spôsobom nepreukázal, že by bolo všeobecne známe, že ním prezentované skutkové tvrdenia, o ktorých sa mal dozvedieť z Wikileaks, sú informáciami nijak nepotvrdenými. Z komentárov pod internetovým článkom vyplynul pravý opak, keď si diskutujúci čitatelia osvojili tvrdenia žalovaného ako nesporné fakty, ktoré im podal vo svojom spravodajskom článku oznamovacím spôsobom bez náznaku akejkoľvek polemiky.

22. Nepovažovala za správny záver súdu prvej inštancie uvedený v bode 17. napadnutého rozsudku, pri ktorých súd prvej inštancie iba nekriticky prijal obranu žalovaného bez toho, aby sa relevantným a dostatočným spôsobom vysporiadal s argumentáciou žalobkyne a vykonanými dôkazmi v tejto veci.

23. Bola názoru, že súd prvej inštancie si pri hodnotení dôkazov a právnom posúdení zisteného skutkového stavu vnútorne odporuje, keď na jednej strane má za to, že je všeobecne známe, že Z. obsahuje neoverené a nepotvrdené informácie a na druhej strane „ospravedlňuje“ žalovaného tým, že nepublikoval nepravdivé tvrdenia, ale len prevzal spravodajské informácie z Z.. Informácie z Z. za žiadnych okolností nemožno považovať za spravodajské. Žalovaný nebol zbavený povinnosti overiť si pravdivosť informácií, ktoré o žalobkyni zverejnil. Práve naopak, vzhľadom na načasovanie jeho článkov tesne pred voľbami do V. U. a citlivosť týchto informácií, bol povinný osobitne vyhodnotiť ich vierohodnosť a možnosť negatívnych dopadov na žalobkyňu za situácie, keď tieto informácie nemali dostatočne vierohodný a overený podklad a navyše žalobkyňou bol upozornený na ich nepravdivosť.

24. Nesúhlasila s tým, že žalovaný informoval verejnosť o veci verejného záujmu. Šírenie nepravdivých a ničím nepodložených informácií nemožno za žiadnych okolností považovať za vec verejného záujmu. Žalovaný vo svojich článkoch žiadnym spôsobom nevyjadril pochybnosti nad pravdivosťou skutkových tvrdení, tieto prezentoval ako pravdivé a žiadnym spôsobom ich nerelativizoval. Články neobsahujú ani jednu polemickú vetu, ktorá by čitateľa prinútila zamyslieť sa nad tým, že tieto informácie tvrdené žalovaným nemusia byť pravdivé. Zo strany žalovaného sú prezentované ako nesporné fakty, a to oznamovacím spôsobom v dokonavom vide.

25. Zotrvala na právnom názore, že v prípade žalovaného sa jedná o difamačne ladené články, ktoré neboli písané v dobrej viere s cieľom informovať čitateľov o reálnych a preukázateľných faktoch týkajúcich sa osoby žalobkyne, ale jednalo sa o špekulácie a fabulácie (podávané žalovaným ako reálny fakt), bez skutkového (a overiteľného) základu, a preto sa nemožno dožadovať ochrany slobody prejavu, ktorá v danom prípade musí ustúpiť právu žalobkyne na ochranu jej osobnosti a ochranu jej základných ústavných práv.

26. V konaní viac krát zdôraznila, že nepopiera právo žalovaného na informovanie verejnosti a ani právo žalovaného písať o jej osobe. Za problematický a sporný považuje spôsob, formu a obsah, akým žalovaný prezentoval informácie o žalobkyňi. Žalovaný neuvádzal v sporných článkoch svoj hodnotiaci úsudok alebo kritiku, ale naopak prezentoval informácie ako fakty a skutkové tvrdenia, ktoré nevie k dnešnému dňu preukázať. Mala za to, že pod „právom na slobodu prejavu“ sa nemôže domáhať ochrany za šírenie nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich informácií a to ani v prípade, ak tieto informácie preberá z iného zdroja a neoverí si pravdivosť takto zverejňovaného údaju (uznesenie I. ÚS 390/2011 zo dňa 19.10.2011). Všetky námietky v tomto smere žalobkyňa podrobným spôsobom ozrejnila vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach, predovšetkým však vo vyjadreniach zo dňa 9.9.2019 a 25.2.2020 a to i v nadväznosti na ňou predstretý test proporcionality, na ktoré v celom rozsahu odkázala.

27. Namietala, že by malo byť v sporných článkoch opakovane používané a tvrdené slovo „údajne“, ktoré pri podrobnejšej analýze možno v celom texte oboch článkov nájsť jediný raz, autor nepoužil polemický výrok, ale používa oznamovací spôsob a dokonavý slovesný vid. Sám súd prvej inštancie dospel v bode 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku k záveru, že články majú informačný - spravodajský charakter. Rovnako to vyplýva aj z výpovede svedka B., ktorý potvrdil, že napísal spravodajský článok a nie komentár. Teda akékoľvek úvahy o polemickom charaktere článku sú vylúčené. Ak by teda redaktor písal inkriminované články v dobrej viere nie difamačným spôsobom a nie dehonestujúcim spôsobom, ale vecne a konštruktívne (čo žalobkyňa kategoricky popiera), je dôvodné predpokladať, že by jednak (i) poskytol vo svojich článkoch väčší priestor pre vyjadrenia žalobkyne, ktorá zjavne redaktorovi zodpovedala jeho podrobné otázky a (ii) jednak by riadne definoval zdroj, z ktorého informácie čerpal. Autor sporných článkov mal riadne deklarovať, čo je stránka Z. a či informácie na nej uverejnené možno vo všeobecnom meradle považovať za hodnoverný zdroj informácií či nie. Ani jedinou vetou však nie je v sporných článkoch uvedené, že v súvislosti s Z. sa jedná o konšpirácie, neoverené informácie a špekulácie, ktorých hodnovernosť a pravdivosť neboli nikdy preukázané.

28. S ohľadom na tieto skutočnosti preto nemožno dospieť k záveru, že by bol žalovaný poskytol čitateľom dostatočný priestor pre vytvorenie si vlastného názoru a úsudku, ale naopak zvolil kategoricky jednoznačnú formuláciu informácií, ktoré boli prezentované ako skutkové tvrdenia a fakty. Z uvedených dôvodov nemožno dospieť k záveru, že žalovaný informácie prezentoval akceptovateľným spôsobom. Bola názoru, že v posudzovanom prípade je nutné uprednostniť ochranu osobnosti žalobkyne pred slobodou prejavu žalovaného, ktorého jediným cieľom nebolo publikovanie objektívneho článku, ale prezentovanie difamačných, zavádzajúcich a nepreukázaných informácií o žalobkyňi.

29. Fakt, že bežný čitateľ porozumel obsahu článkov tak, že žalobkyňa „.. na F. nasvedčujú jednak výpovede svedkýň (I.. L. M. a L.. C. P.), ktoré jednoznačne preukázali, že samotná žalobkyňa, či jej spolupracovníci alebo rodina boli konfrontovaní s obsahom sporných článkov či už zo strany voličov alebo bežných občanov z užšieho či širšieho okolia žalobkyne, a boli tak nútení vysvetľovať obsah týchto článkov; uvedené preukázala aj diskusia čitateľov uverejnená pod Internetovým článkom. Navyše aj z načasovania článku a výpovede svedka B. vyplýva, že účelom článku bolo ovplyvnenie voličov v neprospech žalobkyne.

30. Žalovaný nepreukázal, že by disponoval „.. P. Z. a rovnako nepreukázal, či sa pokúšal iným spôsobom overovať pravdivosť informácií, ktoré v článkoch uverejnil. V predmetnom konaní teda žalovaný nepreukázal, že by disponoval dostatočnými podkladmi, na základe ktorých by dospel k napádaným výrokom. Práve naopak, bránil sa tým, že ani len nemal povinnosť overovať si pravdivosť informácie, ktoré o nej publikoval. Ani jedno z predmetných skutkových tvrdení žalovaný nevie preukázať alebo doložiť, a preto jeho tvrdenia nevychádzajú z reálneho základu a nie je zjavné na podklade čoho tak možno dôjsť k záveru o pravdivosti skutkových tvrdení uvádzaných žalovaným.

31. Tvrdenia žalovaného, v ktorých je obsiahnutý oznamovaný nepravdivý údaj, predstavujú citeľný neoprávnený zásah do práva fyzickej osoby na ochranu jej osobnosti, pričom v danom prípade ide o značnú intenzitu neoprávneného zásahu, ktorý mal a má pre ňu nepriaznivé dôsledky ako „postihnutú osobu“, čo do jej postavenia či už v spoločnosti alebo v rodine a poškodil jej meno, povesť, česť, vážnosť, občiansku, spoločenskú, politickú a morálnu bezúhonnosť, ako aj jej dôstojnosť. V žiadnom prípade nemožno dôjsť k záveru, že sporné články majú spravodajský charakter, kedy žalovaný len legitímne informoval, čo o osobe žalobkyne zverejnil portál Z.. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalovaný oboznamuje čitateľov s tým, že žalobkyňa predmetné informácie poprela. Rovnako tak sa nemožno brániť ani tým, že informácie, ktoré autor čerpal boli uverejnené na stránke Z., nakoľko žalovaný v sporných článkoch absolútne neinformoval, čo je v konečnom dôsledku „... Stránka Z. je totiž kontroverznou internetovou stránkou, ktorá poskytuje neoverené, pochybné a nie hodnoverné informácie, ktorých pravdivosť nebola nikdy potvrdená.

32. Bola názoru, že ani prípadný polemický charakter článku, neznamená, že jeho autor nemôže zasiahnuť do osobnostných práv dotknutej osoby. Zmyslom a účelom polemických výrokov je spravidla vyjadriť kritický názor alebo nesúhlas s určitou skutočnosťou, témou, problematikou, teda vyvolať polemiku (spor) o určitej skutočnosti, téme alebo problematike. V tejto súvislosti zdôraznila, že každá informácia zverejnená o konkrétnej osobe, ktorá sa môže dotýkať jej osobnostných práv, by mala mať určitý skutkový základ, z ktorého ju je možné vyvodiť. V prípade, ak je zverejnené informácie možné považovať len za „špekulácie“ bez skutkového základu, ktoré navyše vytvárajú negatívny obraz verejnosti o dotknutej osobe, potom možno pri realizácii slobody prejavu aj v prípade použitia polemických výrazov do práva na ochranu osobnosti tejto osoby zasiahnuť (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 390/2011 zo dňa 19.10.2011).

33. Žalovanému nič nebránilo informovať spoločnosť o existencii Z. ústavne konformným spôsobom tak, aby nezasiahol do práva žalobkyne na ochranu jej osobnosti. Postačovalo článok pripraviť v podmienenom a nedokonanom slovesnom vide, čím by podal hodnotiaci úsudok, ktorý je v demokratickej spoločnosti prípustný. Do úvahy pri vykonávaní testu proporcionality je potrebné vziať aj tú skutočnosť, že žalovaný má na slovenskom mediálnom trhu silné a dominantné mienkotvorné postavenie. Táto skutočnosť, je potvrdená aj vykonaným dokazovaním k čitateľnosti a počtu vzhľadnutí predmetných článkov. Denník P. nie je bulvár, preto nemožno od jeho čitateľov očakávať, že budú k článkom pristupovať kriticky a overovať si zdroje žalovaným poskytnutých informácií. Čitateľ automaticky k článkom žalovaného prezentovaným oznamovacím spôsobom pristupuje ako k holým a nesporným faktom, o ktorých nemá dôvod pochybovať. Na tom nič nemení tá skutočnosť, že sa v predmetných článkoch uvádza, že ich zdrojom je Z.I.. Táto informácia nemá pre bežného čitateľa zásadnú výpovednú hodnotu a nevzbudzuje v ňom žiadnu pochybnosť o dôveryhodnosti článku žalovaného vzhľadom na médium, ktoré predmetné články publikovalo. Najsilnejšiu pamäťovú stopu zanechá na čitateľovi práve názov článku, ktorý dáva základnú a smerodajnú informáciu k obsahu celého článku. Z nadpisu printového aj internetového článku jasne vyplýva, že žalobkyňa bola S. E.. V tomto kontexte potom čitateľ vnímal celý článok.

34. Samotný účel článku je možné vyvodiť aj zo záverečnej reči žalovaného pred vydaním prvého rozsudku, kde jednoznačne potvrdil, že publikovanie podobných článkov je jeho štandardom, pričom články s neoverenými informácií vyšli v P. podľa jeho tvrdenia v obrovských množstvách. Sám žalovaný pripustil, že vedel o tom, že Z. neobsahujú nesporné a potvrdené fakty, navyše na ich nepravdivosť bol vopred žalobkyňou upozornený, a aj tak sa rozhodol, že články bude publikovať difamačným spôsobom. Zo všetkých okolností publikácie predmetných článkov, ich načasovania a najmä samotných názvov a obsahu článkov je ich želaný efekt vopred jasne daný. Pri dôslednom vyhodnotení dôkazu - výsluchu svedka B., ako aj samotných tvrdení žalovaného, ktoré učinil počas konania, je úplne zrejmé, že účelom článku bola diskreditácia žalobkyne tesne pred voľbami, a to informáciami osem rokov starými, ktoré neboli žiadnym spôsobom overené ani potvrdené. Poukázala na výsluch svedka T. B. (autora článku), ktorý uviedol: „Keď sa niečo píše vo Z. o žalobkyňu a je to tam v dokonavom vide, tak redaktori nebudú písať v úvodzovkách, ani v nedokonavom vide, ale napíšu to tak, ako to je vo Z..“. Teda autor článku úplne ignoroval povinnosti, ktoré je ako novinár povinný dodržiavať pri informovaní verejnosti a upustil od akéhokoľvek overenia pravdivosti informácií, ktoré boli o žalobkyňu uvedené vo Z..

35. Z komentárov čitateľov pod internetovým článkom ako aj z vykonaných výsluchov svedkov je úplne zrejmé, aký dojem vo vzťahu k žalobkyňu vyvolali predmetné články v širokej verejnosti. Žalobkyňu na

podklade článkov žalovaného začali občania vnímať ako S., R., Q. J. M. G.. Účel článku je možno vyvodiť aj z vylúčeného jeho autora - svedka B., ktorý uviedol: „V článku nie je napísaný jeho názor na danú tému, keďže sa jedná o spravodajský text a nie komentár.“ Z uvedeného vyplýva, že autor mal jasný úmysel publikovať neoverené fakty o žalobkyni spravodajským spôsobom, ktorý v čitateľovi vzbudí dojem, že sa jedná o pravdivé a hodnoverné fakty.

36. Hmotnoprávnym predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je, že došlo k neoprávnenému zásahu, ktorý bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na týchto právach. V súdnej praxi je už ustálený taký výklad ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, že neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje do osobnostného práva bez ohľadu na to, či si pôvodca zásahu bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo išlo len o nedbanlivé prebratie poznatkov a ich rozširovanie. Na základe vykonaného dokazovania možno spoľahlivo uzavrieť, že zverejneným článkom P., Internetovým článkom P. aj diskusnou reláciou pod Internetovým článkom P., žalovaný poškodil meno, dobrú povesť, česť, vážnosť, dôstojnosť a morálnu bezúhonnosť žalobkyne, nielen ako súkromnej osoby, ale aj ako političky. Predmetné články boli žalovaným zverejnené iba 11 dní pred konaním volieb do V. U. a výrazne poškodili žalobkyňu ako kandidátku v týchto voľbách, znížili jej šance, čo napokon vyústilo do jej neúspechu v týchto voľbách.

37. Bola názoru, že k testu proporcionality nie je možné v danom prípade pristupovať čisto formálne a mechanicky, tak ako to učinil súd prvej inštancie, ale je potrebné predmetné otázky testu zodpovedať optikou čitateľa predmetných článkov. Teda je potrebné osobitne vyhodnotiť, aký dojem zanechal článok na čitateľovi, aký efekt mali poskytnuté informácie na čitateľa, a či sa z jeho pohľadu jednalo o fakty alebo nie. Do úvahy je potrebné vziať takisto aj samotné načasovanie článku, citlivosť zverejnených informácií a médium, v ktorom boli informácie o žalobkyni publikované. Len týmto spôsobom možno vykonať spravodlivý a objektívny test proporcionality, na podklade ktorého možno vyhodnotiť oprávnenosť či neoprávnenosť zásahu žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalobkyne.

38. Nesúhlasila s dôvodmi zamietnutia vo vzťahu k časti III. žalobného petitu, ktorým sa žalobkyňa domáhala odstránenia diskusných článkov uverejnených k internetovému článku v sekcii R.. tieto považuje za hrubo nezákonné a vecne nesprávne. Z vykonaného dokazovania považovala za zrejmé, že diskusia nachádzajúca sa pod Internetovým článkom sa niesla v duchu osočovania a dehonestovania žalobkyne za konanie, ktorého sa nedopustila, pričom skutkové tvrdenia žalovaný v sporných článkoch nijakým spôsobom nepreukázal. Trvala na právnom názore, že žalovaný nesie zodpovednosť za príspevky uverejnené v diskusii pod Internetovým článkom, pričom za týmto účelom vypracoval jednak Kódex diskutujúceho a jednak disponuje administrátormi dohliadajúcimi na dodržiavanie nastavených pravidiel. Má za to, že závery rozsudku súdu ESLP vo veci Delfi AS proti Estónsku č. 64569/09 zo dňa 10.10.2013 je možné a potrebné aplikovať aj na toto konanie. Vo svetle tohto rozsudku, ktorý predstavuje ustálenú rozhodovaciu prax, je nutné konštatovať, že žalovaný ako prevádzkovateľ serverov a poskytovateľ služieb na Z..P.sk je zodpovedný aj za obsah diskusie nachádzajúcej sa pod článkami zverejnenými na jeho webovom portáli.

39. Brojila, že sporný Internetový článok je naďalej uverejnený na webovej stránke žalovaného aj spolu s diskusnými príspevkami. Do dnešného dňa tak nedošlo k jeho odstráneniu ani k odstráneniu diskusie a ani k ospravedlneniu žalovaného adresovaného žalobkyni. Poukázala na to, že predmetné diskusné príspevky nie je možné hodnotiť izolovane ako to urobil súd prvej inštancie, ale je potrebné hodnotiť ich obsah (protiprávnosť) v súvislosti s oboma spornými článkami žalovaného. Sporná diskusia dokresľuje celkový efekt článkov a samotné dojmy, ktoré tieto články vyvolali v čitateľoch. Žalovaný publikovaním nepravdivých a hrubo urážlivých a dehonestujúcich informácií znevážil žalobkyňu v širokej spoločnosti a vytvoril o nej negatívny obraz, čo vyústilo v urážlivé a útočné početné komentáre publikované pod internetovým článkom žalovaného. Spoločnosť „odsúdila“ žalobkyňu za konanie, ktorého sa nedopustila, a to výlučne na základe nepravdivých tvrdení, ktoré žalovaný publikoval vo svojich článkoch. Žalovanému vznikla povinnosť odstrániť predmetné dehonestujúce príspevky najneskôr momentom doručenia žaloby, preto žalobkyňa považuje žalobu aj v tejto časti za dôvodnú.

40. Za nesprávny považoval aj záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy prezentovaný v bode 19. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Bola názoru, že v zmysle ustálenej judikatúry žalobkyňa nie je povinná preukázať, že reálne došlo ku vzniku nemajetkovej ujmy, postačuje fakt, že protiprávny zásah žalovaného bol spôsobilý takýto následok vyvolať. V zmysle ustálenej súdnej

judikatúry dokonca k zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je nutné, aby mal článok difamačný charakter, ale postačuje uvedenie nepravdivých informácií, či pravdu skresľujúcich informácií, pričom poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 19.11.2004, sp. zn. 30 Cdo 923/2004, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „to, že žalobca vstúpil to politiky, má skutočne za následok väčšiu mieru zverejňovania informácií, a to nielen pozitívnych informácií. To však neznamená, že pojem negatívna informácia (resp. informácia nie je pozitívna) možno zamieňať s pojmom nepravdivá informácia.“

41. Namietala, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentujú náležitosti odôvodnenia podľa § 220 ods. 3 C. s. p.; nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, ktoré zaručuje okrem Civilného sporového poriadku aj čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Svoju argumentáciu podporila relevantnými rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít, ktoré však súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vôbec nebral do úvahy a nedôvodne sa od nich odklonil, avšak tento odklon žiadnym spôsobom nezdôvodnil.

42. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (najmä v bodoch 13., 16., 17., 18. a 20.) vyplýva, že súd nesprávne „oslobodil“ žalovaného spod jeho dôkazného bremena a toto de facto nedôvodne preniesol na žalobkyňu. Uvedené platí aj vo vzťahu k požiadavke súdu na preukazovanie príčinnej súvislosti medzi publikovaním článkov a negatívnymi dopadmi na jej osobu (bod 19. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný nepoužil vo vzťahu k žalobkyni nepravdivé skutkové tvrdenia bez toho, aby mal tento záver akúkoľvek oporu vo vykonanom dokazovaní. Ide o svojvoľné a arbitrárne skutkové i právne posúdenie veci, ktoré spôsobuje nesprávnosť a nezákonnosť napadnutého rozsudku.

43. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku a odvolanie žalobkyne považuje za nedôvodné. Rozsudok je riadne, dostatočne a presvedčivo odôvodnený, a vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je zachytený v súdnom spise. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie vec správne posúdil, dospel k správnym právnym záverom. Dôvodnosť uplatnených odvolacích dôvodov žalobkyňa v odvolaní nepreukázala. V podstate v ňom opakuje len argumenty použité v doterajšom priebehu konania. Poukázal na to, že vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 31.5.2019, sp. zn. 16Co/62/2018, ktorým bol zrušený v poradí prvý rozsudok v tomto konaní. Odvolací súd vo svojom uznesení jasne prezentoval svoje právne názory, z ktorých vyplýva, že napádané výroky sú predkladané vo forme dohadov (s použitím slova údajne), a nie sú predkladané ako nepochybné fakty. Požadovať od autora článku preukazovanie pravdivosti depeší zverejnených vo Z. podľa odvolacieho súdu nemožno považovať za udržateľné. Odvolací súd (bod 38 uznesenia) tiež prezentoval právny názor, že je dôkazným bremenom žalobkyne preukázať ňou tvrdené zníženie jej mena, dobrej povesti, cti, vážnosti dôstojnosti, atď. Žalobkyňa vytýka predmetné závery súdu prvej inštancie. Tie však vychádzali z plnenia jeho povinnosti rešpektovať právne závery odvolacieho súdu.

44. Žalobkyňa rozporuje závery súdu prvej inštancie v bodoch 17 až 19 napadnutého rozsudku, s ktorými žalovaný v plnom rozsahu súhlasí, keď tieto vyplývajú z dokazovania, ako aj z právnej doktríny a judikatúry. Nad rámec uvedeného zdôraznil, že vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vyhodnotil články ako primerané (t. j. nepredstavujú protiprávny zásah), je irelevantné skúmanie ďalších podmienok potrebných na priznanie nemajetkovej ujmy. Žalobkyňa síce v bode 114 odvolania tvrdí, že v zmysle ustálenej judikatúry nie je povinná preukázať, že reálne došlo ku vzniku nemajetkovej ujmy, postačuje fakt, že protiprávny zásah bol spôsobilý takýto následok vyvolať, avšak žiadne príklady tejto ustálenej judikatúry v odvolaní neuviedla, pričom na pojednávaní dňa 12.6.2020 právny zástupca žalovaného súdu aj žalujúcej strane ozrejmil, že čo sa týka následkov zásahu do ochrany osobnosti, v sporoch, kde sa vyžaduje aj náhrada nemajetkovej ujmy a ktoré sa týkajú ochrany osobnosti a cti fyzickej osoby (nie súkromia), judikatúra najvyšších súdnych autorít vyžaduje, aby tieto následky preukázal a niesol dôkazné bremeno žalobca. Poukázal aj na nedávny nález Ústavného súdu SR III. ÚS 288/2017, ktorý tento doktrinálny záver aprobuje. Povinnosť uniesť toto dôkazné bremeno požadoval aj odvolací súd vo svojom uznesení v bode 38.

45. Nad rámec uvedeného poukázal na judikatúru najvyšších súdnych autorít, ktoré potvrdzujú že žalobca musí preukázať reálny následok zásahu do jeho osobnostných práv a to rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 15/03; Najvyšší súd SR uvedený prístup potvrdil aj v rozsudku sp. zn. 3Cdo

108/2011. K totožným záverom ako Najvyšší súd SR vo vyššie opísaných rozhodnutiach, opakovane dospel vo svojej rozhodovacej činnosti aj Ústavný súd SR, napr. IV. ÚS 165/2012, III. ÚS 288/2017. Rozhodovacia prax slovenských súdov je súladná aj s prístupom ESĽP, ktorý vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že náhrada nemajetkovej ujmy musí byť primeraná utrpenej ujme na povesti (Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo), pričom pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Tiež judikoval, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanej za telesné zranenia alebo násilné činy (Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko). Zjednodušene povedané, podľa uvedených kritérií potvrdených celou súdnou sústavou SR ako i ESĽP sa na priznanie morálneho zadosťučinenia nevyžaduje existencia následkov zásahu. Pri nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sú však požiadavky prísnejšie a žalobca má povinnosť preukazovať zásah aj jeho negatívnu reakciu.

46. Pokiaľ ide o povahu nadpisov, k tomuto prebiehala v priebehu celého konania intenzívna argumentácia a odôvodňovanie zo strany žalovaného. Naposledy na pojednávaní dňa 26.6.2020. V zmysle konštantnej judikatúry (napr. II. ÚS 340/2009) nadpis môže preháňať, šokovať a je potrebné ho posudzovať vždy v kontexte s článkom. V texte printového článku je podstata nadpisu náležite objasnená. Zároveň obsahuje aj reakciu žalobkyne, ktorá popiera svoju komunikáciu s veľvyslanectvom E. v Bratislave (a teda aj informáciu z nadpisu). V internetovom článku bolo priamo v nadpise uvedené, že ide o informáciu z Z., t. j. nie o skutkové tvrdenie žalovaného. Tento nadpis teda aj samostatne informoval výstižne nielen o podstate článku, ale aj o zdroji hlavnej informácie.

47. Poukázal na to, že v konaní bolo opakovane vysvetlené, že printové médiá majú na nadpis obmedzený priestor, nie je možné v nich opísať detailne všetky informácie. Nadpis má zaujať, priťahnúť pozornosť a podstatné je, aby bol riadne vysvetlený v texte článku. Táto povinnosť autora bola v prípade článkov jednoznačne splnená. Každý čitateľ dostal objektívny obraz o obsahu depeší a mohol si spraviť vlastný názor, či informácie v depešiach o žalobkyňi sú pravdivé alebo nie.

48. V bode 14 odvolania žalobkyňa tvrdí, že z článkov je jednoznačné, že poskytovala neprípustné a neverejné informácie o svojej strane a že bola I., Q., Š., resp. S. či F.. Ide však len o jej domnienky a subjektívne pocity. Žiadne také informácie v článkoch nie sú, a ani sa tento kontext v spojitosti s jej osobou nenaznačuje. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, keď v bode 16 napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaný len použil informácie z predmetných depeší, tieto nijako nekomentoval a teda ich charakter nemožno hodnotiť ako difamačný.

49. Žalobkyňa tiež spochybňuje závery súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný prevzal spravodajské informácie z Z. (bod 33 odvolania). Články boli spravodajského charakteru. Zistenia, ktoré tvorili informačný základ pre články, možno označiť ako spravodajské informácie, t. j. informácie pre spravodajstvo. Na toto označenie nemá vplyv skutočnosť, že boli uverejnené na serveri Z., ktorého autenticita nebola oficiálne potvrdená. Už samotný fakt, že o V. P. si píše diplomati E. (pričom redaktor netvrdil, že depeše a ich obsah sú autentické a pravdivé) je relevantný a dôležitý pre zverejnenie. Verejnosť má právo na takéto informácie, keďže občania nemajú časovú kapacitu, a mnohí ani jazykové znalosti, aby depeše zverejnené na Z. podrobne skúmali a hľadali v nich zmienky o slovenských politikoch. Je prirodzené že túto prácu majú pre nich spraviť novinári. Voliči majú na takéto informácie právo a to najmä pred voľbami, čo potvrdil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom uznesení.

50. V bode 39 odvolania sa uvádza, že žalovaný sa nemôže domáhať ochrany za šírenie nepravdivých a pravdu skresľujúcich informácií ani v prípade, ak ich preberá z iného zdroja a neoverí si ich pravdivosť. V zátvorke žalobkyňa uviedla uznesenie I. ÚS 390/2011 z 19.10.2011. V danom uznesení však Ústavný súd uvádzané tvrdenia nekonštatoval. Išlo len o citáciu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Krajského súdu, ktorý Ústavný súd vo svojom rozhodnutí spomenul. Nejde teda o obiter dictum, právny názor Ústavného súdu.

51. V bode 43. odvolania žalobkyňa tvrdí, že okrem jednej vety autor článkov nepoužil polemický výrok, ale oznamovací spôsob a dokonavý slovesný vid. Ide o argument spoľahlivo vyvrátený v priebehu konania. Tieto tvrdenia odmietol aj odvolací súd v uznesení (bod 36). Autor nepredkladal informácie z

depeši ako fakty. Len opísal, čo v depešiach bolo uvedené a vždy na nich odkazoval. Žiadny čitateľ nemohol dôjsť k záveru, že ide o nepochybné fakty tvrdené autorom článku. Bolo zrejmé, že dané tvrdenia boli napísané v depešiach, avšak žalobkyňa ich pravdivosť spochybňuje. Žalovaný v konaní dostatočne preukázal, že charakter informácií v článkoch je polemický, a žalovaný nie je povinný preukazovať pravdivosť takýchto tvrdení. Uvedené potvrdil aj odvolací súd v uznesení.

52. V bode 44. odvolania sa tvrdí, že akékoľvek úvahy o polemickom charaktere článku sú vylúčené, lebo svedok B. potvrdil, že napísal spravodajský článok, nie komentár. Tie dve skutočnosti sa však nevylučujú. Aj v spravodajských článkoch sa bežne používa polemický tón (vraj, údajne, podľa Z., ...) a to vtedy, keď novinár nechce prezentovať informáciu, ktorú nemá preverenú ako skutkové tvrdenie. Presne to bol prípad Z., kde bolo jednoznačne zistené, že depeše týkajúce sa žalobkyne existujú, novinár ich mal k dispozícii, relevantnosť a často aj pravdivosť depeši bola v minulosti už potvrdená.

53. Nedôvodná je aj výhrada žalobkyne v bode 45 odvolania, že autor mal žalobkyni poskytnúť väčší priestor a mal riadne definovať zdroj. Stanovisko žalobkyne bolo uvedené v článku dvakrát, o dlhší rozhovor ani komunikáciu s redaktorom P. nemala záujem. Zároveň bolo prakticky v každej vete článku uvedené, že informácia pochádza z webstránky Z.. Zdrojovanie informácií bolo teda presné a dostatočné.

54. Žalobkyňa v bode 20 a nasl. odvolania spochybňuje, že postup novinára a samotný obsah článkov bol v súlade s etickými pravidlami, konkrétne s Etickým kódexom novinára zverejnenom na Z..P..sk a s vlastným etickým kódexom žalovaného. Uvedené výhrady neobstoja. Žalovaný opakovane vysvetlil, že postup pri tvorbe článku spĺňal všetky štandardy a zákonné kritériá a požiadavky. Autor T. B. splnil všetky povinnosti novinára, prípad starostlivo prešľudoval, objektívne o ňom informoval a dal priestor na vyjadrenie dotknutej strane - žalobkyni. Tiež je potrebné pripomenúť, že súd nemôže vyhovieť žalobe z dôvodu, že žalovaný neplní nejaké interné etické normy. Nárok na ochranu osobnosti môže byť priznaný len za porušenie zákonných, všeobecne záväzných noriem (a nie napr. za porušenie interného kódexu redakcie denníka P.).

55. Žalobkyňa opakovane namieta, že žalovaný (resp. autor článkov) podáva v článkoch verejnosti nepodložené fakty, špekulácie, ktoré prezentuje ako fakty. K uvedenému názoru už prijal záver odvolací súd v uznesení, kde tieto názory žalobkyne vyvrátil. Aj podľa Krajského súdu v Bratislave neboli čitateľovi informácie z Z. v článkoch predkladané ako nepochybné fakty (str. 15 uznesenia). V bode 53 odvolania sa žalobkyňa snaží prezentovať ako dokázané tvrdenie, že bežný čitateľ porozumel obsahu článkov tak, že žalobkyňa „na F.. Dokazovať to má podľa nej výpoveď svedkýň L.. M. a C.. P., t. j. sestry a spolupracovníčky žalobkyne. Je zrejmé, že o žiadne nezaujaté svedkyne nejde a ich výpoveď nie je možné vnímať ako nezaujatú. V inom súdnom konaní žalovaného ohľadne článku v denníku P. Ústavný súd SR v náleze IV. ÚS 36/2018 zdôraznil, že ak sú svedkovia z okruhu príbuzných a blízkych osôb, možno predpokladať určitú zaujatosť vo vzťahu k médiám (str. 24 predmetného nálezu).

56. Za nepravdivé je potrebné označiť tvrdenie žalobkyne v bode 54. a 80. odvolania, podľa ktorého z načasovania článku a výpovede svedka B. vyplýva, že účelom článku bolo ovplyvnenie voličov v neprospech žalobkyne. Nič také z výpovede autora článku nevplýva. Aj odvolací súd v uznesení v bode 31. pri teste proporcionality na otázku „KEDY hovoril“ skonštatoval, že pred voľbami má verejnosť právo na akékoľvek (nielen pozitívne) informácie o kandidátoch. A v predvolebnom období je možné dôvodne predpokladať zvýšený záujem médií o získanie informácií o kandidátoch. Informácia o tom, že žalobkyňa sa spomína v depešiach veľvyslanectva E. v Bratislave pre Ministerstvo zahraničných vecí E. sa objavila niekoľko dní pred článkami, a teda len pár týždňov pred voľbami do V.U. U.. Informácia je pominuteľná veličina a novinári sú povinní ich prinášať akonáhle sa o nich dozvedia. Bolo by v rozpore s etickými štandardami, ak by autor článku počkal s jeho zverejnením až po voľbách, v ktorých kandidovala aj žalobkyňa. Spreneveril by sa tým svojmu poslaniu aj dôvere čitateľov. Zároveň by žalobkyňu úmyselne zvýhodnil. Tiež by takýmto postupom, ktorý naznačuje žalobkyňa porušil ústavné právo verejnosti na informácie.

57. Žalobkyňa opätovne v odvolaní (bod 60) namieta, že v článku žalovaný neinformoval, čo je v konečnom dôsledku Z.. Podľa § 186 ods. 1 C. s. p., skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti sa nedokazujú. Povaha webstránky Z., na ktorej mediálna organizácia Z. od roku 2006 zverejňuje utajované dokumenty a správy, vrátane depeši Ministerstva zahraničných vecí E., je dlhodobou

známa. Súd správne na str. 19 rozsudku uviedol, že povaha Z. je všeobecne známa kvôli rozsiahlej publikácii v médiách v širokom časovom spektre. Médiá nemajú povinnosť pri každej zmienke o Z. priniesť doplňujúcu informáciu o povahe tejto webstránky a jej prevádzkovateľovi. Na neoprávnenosti údajného zásahu do práv žalobkyne podľa nej nemení nič ani to, že žalovaný stroho uvádza, že zdroj informácií je Z. (bod 73. odvolania). Uvedený názor neobstojí. Čitatelia denníka P. sú dostatočne vzdelaní a rozhladení na to, aby aj z mnohých predchádzajúcich článkov či iných mediálnych výstupov zo slovenských médií poznali Z. a vedeli kriticky zhodnotiť informácie, ktoré sa na jej webstránke nachádzajú.

58. K spochybňovaniu správnosti súdom prvej inštancie vykonaného testu proporcionality (bod 91. a nasl. odvolania) uviedol, že test vykonaný súdom prvej inštancie je v súlade so skutkovým stavom, ako aj s ustálenou praxou najvyšších súdnych autorít v tejto oblasti. K otázke „AKO hovorí“ uviedol, že pri posúdení tohto kritéria je potrebné dôkladne posúdiť samotný obsah textu. Z článkov je nepochybné, že výroky pochádzajú od iného zdroja - web Z., a autor článku nikde netvrdí, ani nenaznačuje, že obsah depeší je pravdivý. Zároveň sa v článku dvakrát vyjadrila k informáciám žalobkyňa. Išlo teda o článok vyvážený, pluralita názorov bola zabezpečená a zdroj informácii náležite a mnohokrát uvedený. Za daných skutočností je nutné prijať záver, že text článkov nebol spôsobilý zásahu do ochrany osobnosti a predstavuje realizáciu práva vydavateľa na slobodu prejavu a práva verejnosti na informácie.

59. Pokiaľ ide o odstránenie sporných príspevkov, uviedol, že žalobkyňa aj v odvolaní potvrdzuje, že o odstránenie sporných príspevkov v diskusii pod internetovým článkom žalovaného nežiadala. Žalovanému zodpovednosť za obsah týchto príspevkov voči žalobkyni aj preto nevznikla. Zároveň súd prvej inštancie správne v rozsudku uviedol, že v predmetných komentároch v diskusii pod internetovým článkom nebola naplnená podmienka protiprávnosti (bod 18. rozsudku). Žalobkyňa ďalej v bode 107 odvolania všeobecne uvádza, že na tento prípad sa majú aplikovať závery rozsudku ESLP vo veci Delfi AS proti Estónsku. Daný rozsudok vraj predstavuje ustálenú rozhodovaciu prax. Uvedené tvrdenie je nepravdivé. Žalobkyňa nepredložila žiadne dôkazy (napr. rozhodnutia slovenských súdov vyššej inštancie) o ustálenej rozhodovacej praxi. Naopak, žalovaný preukázal, že ESLP svoju judikatúru v tejto oblasti stále len rozvíja a došlo k jej posunu, a to napr. v rozsudku Pihl proti Švédsku, kde prevádzkovateľovi webového diskusného fóra ESLP potvrdil právo na slobodu prejavu a nepovažoval ho za zodpovedného za diskusné príspevky. Súd prvej inštancie tiež správne upozornil, že ESLP v prípade Delfi presne vymedzil podmienky, kedy je tento rozsudok aplikovateľný.

60. Mal za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky kritériá vyžadované zákonom a judikatúrou na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a nie je zaťažovaný vadami, ktoré by odôvodňovali podanie odvolania žalobkyne.

61. Žalobkyňa v odvolacej replike uviedla, že vyjadrenie žalovaného zo dňa 2.10.2020 je len opätovným zovšeobecnením jeho nedôvodnej a účelovej doterajšej procesnej obrany. V celom rozsahu zotrvala na podanom odvolaní, ktoré považuje za dôvodné a opätovne zopakovala dôvody podaného odvolania.

62. Žalovaný v odvolacej duplike uviedol, že v replike žalobkyne nezaznamenal žiadne nové argumenty, ide o totožné tvrdenia a úvahy žalobkyne, ktoré prezentovala už počas prvoinštančného konania a tiež v odvolaní. Vyjadrenie žalovaného predstavuje reakciu na argumenty, ktoré uviedla žalobkyňa v odvolaní. Obsahom repliky žalobkyne na tieto argumenty žalovaného však bolo zväčša len mechanické skopírovanie (zopakovanie) textu odvolania, prípadne tam uvádzaných tvrdení. Nepovažoval za potrebné ani vhodné pokračovať v tomto kruhu (kolotoči) opakujúcich sa argumentov. Výhrady a námietky žalobkyne voči článku a diskusii k nemu boli plne zodpovedané, vysvetlené a vyvrátené v podaniach žalovaného i v napadnutom rozsudku. V stručnosti uviedol, že v bode 18. repliky žalobkyňa pozmenila znenie viacerých viet článku. V skutočnosti autor článku v každej vete, kde informoval o obsahu depeší Z. uviedol, že ide o informácie z Z., alebo z dokumentov. Zdôraznil, že i keď z dôvodu utajovania úradnej a dôvernej korešpondencie v rámci Ministerstva zahraničných vecí E. je ich autentickosť ťažko možné potvrdiť oficiálnymi predstaviteľmi E., povahu a pravdivosť týchto dokumentov nie je možné bagatelizovať. Aj v článku sa V. L. Q.G. vyjadrila, že ich pravdivosť sa napr. potvrdila pri informáciách o snahe P. P. F. S. I.. Súd prvej inštancie v rozsudku správne uviedol, že informácie o údajnom stretávaní sa žalobkyne s predstaviteľmi veľvyslanectva E. na Slovensku sú z dôvodu utajovaného obsahu nepotvrditeľné (str. 19 rozsudku). Napriek tomu je legitímne o nich písať a verejnosť o zverejnení takýchto informácií (hoc nepotvrdených) informovať. Neobstojí tvrdenie žalobkyne, že

celkový dojem z článkov je taký, že autor čerpá z relevantného a overeného zdroja. V článku sa viac ako 15 krát odkazuje na dokumenty Z.. Každý priemerný čitateľ čítajúci s porozumením pochopil, že v článku nie sú investigatívne závery či názory alebo tvrdenia autora článku - ale že ide o citovanie a parafrázovanie z webstránky Z., kde sa nachádzajú údajné depeše z veľvyslanectiev E., vrátane veľvyslanectva E. v Bratislave. V prípade akceptácie názoru žalobkyne o preukazovaní pravdivosti zverejňovaných informácií by nebolo možné vôbec informovať o existencii určitých informácií a to ani vo forme polemických výrokov, hoci by išlo o vec verejného záujmu. Uvedený záver je z hľadiska ochrany slobody prejavu neakceptovateľný. Nepovažoval za pravdivé tvrdenie žalobkyne v bode 41 repliky, že referovanie na Z. nemá pre čitateľov žiadnu výpovednú hodnotu a nevzbudzuje pochybnosť o dôveryhodnosti článku. Čitatelia podľa nej aj tak pristupujú k informáciám v článku ako k holým a nespochybniteľným faktom. Z analýz čitateľskej štruktúry denníka P. je zrejmé, že medzi čitateľov patria najmä ľudia so stredným a vyšším vzdelaním. Články vždy podliehajú pozornej jazykovej a štylistickej korektúre tak, aby boli ľahko zrozumiteľné širokej čitateľskej verejnosti (bez ohľadu na úroveň ich vzdelania). To bol aj prípad napádaného článku. Čitatelia P. jednoznačne vedia čítať s porozumením a pochopia, že ak je v článku opakované (min. 15x) napísané, že informácie sú „podľa Z.“, a zároveň keď žalobkyňa informácie 2x v článku poprie - nejde o jednoznačné a potvrdené informácie. Ak to dve svedkyne blízke žalobkyni (C. P. a I. L. na M.) nepochopili, a text si vyložili ináč ako ostatní čitatelia P. - nie je to chyba ani zodpovednosť žalovaného.

63. Žalovaný chcel objektívne, bez vlastného subjektívneho názoru informovať o obsahu zverejnených údajných depeší veľvyslanectva E. na Slovensku a sprostredkovať reakciu žalobkyne na ne. To sa mu aj podarilo a súd prvej inštancie správne vyhodnotil tieto informácie ako prípustnú realizáciu slobody prejavu, ktoré neboli voči žalobkyni difamačné.

64. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejedná o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku správny (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25.1.2022 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

65. Podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) každý má právo na slobodu prejavu. Táto zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon, a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme (okrem iného) ochrany povesti alebo práv iných.

66. Podľa článku 26 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory, slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

67. Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

68. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

69. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a v podrobnostiach poukazuje na dostatočne jasné a zrozumiteľné skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal so všetkými aspektmi predmetnej žaloby.

70. A pretože žalobkyňa v podanom odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa nevyrovnal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolaciemu súdu sa javí úloha vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.) ako kontraproduktívna a neúčelná, keďže žalovanou prezentované „podstatné tvrdenia“ v odvolaní boli vo všetkých súvislostiach zodpovedané v dôkladnej a presvedčivej argumentácii súdu prvej inštancie.

71. Posúdenie veci odvolacím súdom sa tak odráža v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Na uvedenom základe neboli, z povahy veci právne irelevantné odvolacie námietky žalobkyne, spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

72. Na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že z obsahu limitačnej klauzuly v Čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a Čl. 10 ods. 2 Dohovoru explicitne vyplýva, že ktokoľvek, kto vykonáva slobodu prejavu, má aj určité povinnosti a nesie určitú zodpovednosť, v rámci ktorých nesmie prekročiť isté hranice stanovené v záujme štátnej bezpečnosti, ochrany práv a slobôd iných a ostatných tu vymedzených relevantných sociálnych potrieb; takto prezentované výnimky ohraničujúce slobodu prejavu si však vyžadujú úzku interpretáciu, kde potreba obmedzenia slobody prejavu musí byť preukázaná presvedčivým spôsobom, a to vzhľadom na význam tejto slobody garantujúcej ducha tolerancie demokratickej spoločnosti.

73. Jadrom ochrany ľudských práv je vždy snaha o maximalizáciu hodnôt slobody, rovnosti a dôstojnosti jednotlivcov, ktoré predstavujú určité spojené nádoby, kde nie je možná ich absolutizácia, ale len rozumné vyvažovanie, pričom konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd treba riešiť prostredníctvom ich spravodlivej rovnováhy (nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 22/06, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07).

74. V súdnej veci je jadrom sporu konflikt medzi slobodou prejavu žalovanej na jednej strane a právom na ochranu osobnosti žalobkyne na strane druhej, ktoré sú v oboch prípadoch garantované ústavou. Podstatou rozhodovania teda bolo hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu cti, dôstojnosti či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a právom na informácie na strane druhej, pretože každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) sa má riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy, resp. vyváženosti. Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (II. ÚS 692/2017). Aj podľa judikatúry ESLP, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti, jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. pokladajú sa za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o „demokratickej spoločnosti“ (Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7.12.1976, bod 49). Sú však aj situácie, pri ktorých musí sloboda prejavu ustúpiť, pričom limitačné klauzuly uvedené jednak v čl. 26 ods. 4 ústavy, ale aj v ustanovení čl. 10 ods. 2 Dohovoru explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu. Ide pritom o obmedzenia, ktoré musia vždy zodpovedať demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v Čl. 19 ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo štátu.

75. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú nevyhnutne musí vo svojej rozhodovacej činnosti zohľadniť všeobecný súd, a ktorá pokrýva prípady kolízie práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby s právom na slobodu prejavu, sa vyznačuje značnou rôznorodosťou, kde každý prípad je jedinečný, preto nie je možné vyvodiť z nej striktné všeobecné pravidlá; práve naopak, tieto prípady si vyžadujú náležité posúdenie skutkových okolností prípadu a následné starostlivé vyvážanie týchto vzájomne protichodných garancií.

76. Napriek spomínanej rôznorodosti rozhodovacej praxe štrasburského súdu existuje v oblasti difamačných sporov niekoľko základných orientačných kritérií, ktoré zvyknú byť zohľadňované pri riešení otázky ochrany práva na dobrú povesť v strete so slobodou prejavu a ktorých systematickým posúdením možno uzavrieť, či bude daná prednosť ochrane slobody prejavu alebo naopak, osobnostným právam. Rozhodujúcou otázkou pre posúdenie jeho akceptovateľnosti v konkrétnom prípade je preto otázka jeho primeranosti, teda či obmedzenie práva na slobodu prejavu zodpovedá zásade proporcionality. Na tento účel judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva aj Ústavného súdu SR využíva (prísny) test proporcionality založený na hľadaní odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v danom prípade „hovoril“, resp. uverejnil informáciu (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 492/2012 z 18.4.2013).

77. Súd prvej inštancie sa v predmetnej veci v konflikte medzi základným právom žalovaného na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií na jednej strane a právom žalobkyne na ochranu osobnosti na strane druhej, priklonil na stranu ochrany práv žalovaného, čo aj riadne zdôvodnil a záver ku ktorému dospel je podľa názoru odvolacieho súdu možné považovať za súladný s povinnosťou vyvažovania základného práva na slobodu prejavu a práva na ochranu osobnosti.

78. Odvolací súd znovu pripomína, že vzhľadom na podstatu a zmysel slobody prejavu a jej ochrany v demokratickej spoločnosti nemožno kategóriu pravdivosti vnímať maximalisticky ako požiadavku na absolútny súlad s objektívnym stavom reality, a to v každej situácii a v každom časovom okamihu. Posúdenie, či je určité skutkové tvrdenie v súlade s objektívnym stavom reality, totiž nemôže byť vzhľadom na limity ľudského poznania spravidla nikdy úplne konečné; môže existovať iba väčšia či menšia miera praktickej istoty, že tvrdenie v takom zmysle pravdivé je (obdobne nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2051/14 z 3. februára 2015) (III. ÚS 288/2017). V prípade sporov o pravdivosť skutkového tvrdenia je potrebné vychádzať z určitého reálneho poňatia kategórie pravdivosti, ktoré berie do úvahy kontext celého článku, najmä z pohľadu informácií, ktoré jeho autor k dispozícii skutočne mal alebo ich k dispozícii prinajmenšom mať mohol a mal, príp. podnikol dostupné kroky na overenie pravdivosti takejto informácie, a to v miere a intenzite, v ktorej mu bolo overenie informácie prístupné. Samotné uverejnenie nepravdivého údaj, dotýkajúce sa osobnosti fyzickej osoby, zakladá spravidla neoprávnený zásah do takejto dobrej povesti. Na druhej strane každé zverejnenie nepravdivého údaj nemusí automaticky znamenať takýto zásah; takýto zásah je daný len vtedy, ak presiahol určitú prípustnú intenzitu do takej miery, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať.

79. Súd prvej inštancie mal preukázané, že informácie (sporné výroky) pochádzajú z dokumentov zverejnených cez Z. na Z..Z..G. a to konkrétne z odtajnených diplomatických depeší uvedených v bode 10.2 napadnutého rozsudku.

80. Sloboda prejavu a právo na informácie zakotvuje aj základné ústavné právo na slobodné vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie ideí a informácií bez ohľadu na hranice štátu. Z., je verejne dostupná webová stránka, celosvetovo známa tým, že zverejňuje utajované dokumenty, uniknuté tajné správy a médiá z anonymných zdrojov. Jej existencia je nespochybniteľná a hoci nepredstavuje oficiálny zdroj informácií, nepochybne je dôležitou súčasťou realizácie slobody prejavu. Žalobkyňa na jednej strane vytýka súdu prvej inštancie, že nesprávne vychádzal z toho, že Z. a povaha tohto zdroja informácií v tom smere, že ide o nepotvrdené (a ako aj z ich pôvodne utajovaného obsahu často krát vyplýva nepotvrdené) informácie, je všeobecne známa kvôli rozsiahlej publikácii v médiách v širokom časovom spektre, avšak na strane druhej svoju odvoláciu argumentáciu zakladá práve na tomto všeobecne známom fakte. Ďalej je potrebné poukázať aj na to, že predmetom článku bol obsah správ zachytených z odtajnených depeší amerických diplomatov; zverejnené informácie teda mali pochádzať z rozhovorov, ktoré mali pôvodne charakter neverejný a dôverný. Odvolací súd zdôrazňuje, že nie je možné od novinárov požadovať, aby preukázali pravdivosť informácie, ktorej obsah bol zaznamenaný v depešiach diplomatov cudzích štátov; z dôvodu pôvodného utajovania úradnej a dôvernej korešpondencie v rámci Ministerstva zahraničných vecí E. totiž ich autentickosť nie je možné potvrdiť oficiálnymi predstaviteľmi E.. To však neznamená, že verejnosť o zverejnení takýchto dokumentov nemôže byť informovaná. Úlohou tlače je šírenie informácií a myšlienok a verejnosť má súčasne právo tieto prijímať (porovnaj rozsudok vo veci Lingens proti Rakúsku zo dňa 8.7.1986, č. 09815/82, ods. 41). Ak je teda z povahy veci obtiažne až nemožné určiť, či je určité skutkové tvrdenie v súlade s objektívnym stavom reality, bolo by absurdné vyžadovať od jednotlivcov, aby nimi prednášané výroky kritérium absolútnej a objektívnej

pravdivosti vždy spĺňali. Ohľadom pravdivosti informácií týkajúcich sa Slovenskej republiky aj vtedajšia V. L. Q. potvrdila (ako vyplýva z obsahu článku), že si spomenula, že Z. boli pravdivé, aj keď spomínali jej niekdajšiu snahu P. naŠ. F. S. I.. Nemožno preto konštatovať, že informácie zverejňované na Z. sú absolútne nepravdivé.

81. Z kontextu celého článku je zároveň úplne zrejmé, že autor informáciám získaným z Z. nepripisuje absolútnu pravdivostnú hodnotu, ani ich neprezentuje ako nepochybné fakty; autor článku už v jeho úvode čitateľovi vysvetľuje, že informácie pochádzajú z odtajnených depeší amerických diplomatov, čo samo-osebe predpokladá, že priemerný čitateľ ani neočakáva, že autor článku má autentickosť obsahu zverejnených depeší potvrdenú oficiálnymi predstaviteľmi E.. Autor článku zároveň opakovane upozorňuje, že ide o dokumenty zverejnené na Z. (odkrývajú to dokumenty zverejnené na Z....., podľa Z....., podľa dokumentu.....); používa v článku slovo „údajne“, čo pravdivosť ním poskytovaných informácií ako faktov výrazne relativizuje; článok obsahuje aj ďalšie vyjadrenie vtedajšej V. L. Q., ktorá uviedla: „Neviem v tejto chvíli úplne verifikovať, aká je dôveryhodnosť Z., čo sa týka Slovenskej republiky.“ Aj toto vyjadrenie dáva čitateľovi celkom jasnú predstavu o tom, ako má vnímať informácie zverejňované na webovej stránke Z.. Z celkového kontextu zverejnených článkov vyplýva, že tvrdeniam uvádzaným v článku nemožno priradiť absolútnu pravdivostnú hodnotu a nie je možné ani konštatovať, že sú absolútne nepravdivé. V danom prípade neboli v sporných článkoch informácie týkajúce sa žalobkyne uverejnené formou faktov (skutkového tvrdenia) ani formou hodnotiaceho úsudku, ale iba informácie polemického charakteru, ktoré v zásade vylučujú zásah do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 357/96), keď zároveň nebolo sporné, že žalobkyňa v danom čase z titulu svojej pozície skutočne prichádzala do kontaktu s diplomatmi rôznych cudzích štátov, teda aj diplomatickými predstaviteľmi E..

82. Odvolací súd zároveň nespochybuje, že práva na ochranu osobnosti sa môžu domáhať všetci občania, teda aj politici a ostatné verejne činné osoby. Meritko posúdenia skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov týkajúcich sa týchto osôb sú však omnoho „mäkkšie“. Je to dané skutočnosťou, že osoba vstupujúca na verejnú scénu musí počítať s tým, že ako osoba verejne známa bude pod drobnohľadom verejnosti, ktorá sa zaujíma o jej ako profesionálny tak i súkromný život obzvlášť, ak sa jedná o osobu, ktorá spravuje (alebo má spravovať) verejné záležitosti. Tu je volený benevolentnejší prístup k posúdeniu medzi prípustnosti uverejňovania informácií súkromnej povahy, resp. hodnotenia jej konania práve pre posúdenie spôsobilosti ako odbornej, tak morálnej túto funkciu zastávať a náležite obstarávať veci verejné, pričom na takúto osobu sú kladené náročnejšie požiadavky. Prezentácia týchto údajov a ich prípadná kritika však musí súvisieť s verejnou činnosťou, ktorú daná osoba vykonáva (resp. v prípade volebného boja - má vykonávať). Na rozdiel od súkromnej osoby politik nevyhnutne a vedome predkladá širokej verejnosti ku kontrole každé svoje slovo a čin, a v tejto súvislosti preto musí prejavíť vyšší stupeň tolerancie. Vecou verejnou je pritom všetka agenda štátnych orgánov a štátnych inštitúcií, ako aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote, napr. činnosť politikov, úradníkov, sudcov, advokátov alebo kandidátov či čakaťov na tieto funkcie; vecou verejnou je aj umenie vrátane novinárskych aktivít a showbiznisu a ďalej všetko, čo na seba upútava verejnú pozornosť. Tieto verejné záležitosti môžu a majú byť verejne posudzované (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 453/03). Za otázky verejného záujmu možno nepochybné legitímne považovať aj otázky spôsobu konania politikov v minulosti alebo súčasnosti, ktoré napomáhajú verejnosti pri utváraní obrazu o osobnosti a charaktere zväčša nimi volených funkcionárov; otázkou verejného záujmu je teda aj minulosť politika a jeho konanie v minulosti.

83. Nemožno síce poprieť fakt, že každý politik môže presadzovať svoje názory a predstavy len vtedy, ak bude disponovať dôverou verejnosti a také spojenie mena žalobkyne so zverejnenými informáciami, o aké v konaní ide, môže túto dôveru ohroziť, verejná mienka však nie je ani „sudcom“ pevne rozlišujúcim medzi faktmi a hodnotiacimi úsudkami a jej utváranie sa neriadi vždy prísnyimi interpretačnými pravidlami. Akákoľvek informácia môže po svojom uverejnení „žiť vlastným životom“ a v rámci verejnej diskusie prípadne aj nadobudnúť iný význam, než jej prisudzovali tí, ktorí ju uverejnili. Reakcia verejnosti, obzvlášť pokiaľ ide o politické otázky v najširšom slova zmysle, preto môže byť často tvrdá, prehnaná, či dokonca nespravodlivá. Je však nespochybniteľné, že so získanou dôverou verejnosti a súvisiacim politickým vplyvom je spojená nielen povinnosť politika strpieť väčšiu mieru kritiky, ale aj väčšia možnosť promptne a účinne na ňu reagovať. Novinári (či vo všeobecnosti médiá) sú sprostredkovateľmi nielen kritiky a kontroly verejnosti voči politikom, ale tiež názorov a reakcií, ktoré politici adresujú verejnosti. Tí majú súčasne omnoho väčšiu možnosť informovať verejnosť o svojich

stanoviskách prostredníctvom médií, než je to v prípade iných osôb. Pokiaľ sa teda žalobkyňa cítila byť dotknutá tým, že žalovaný zverejnil obsah odtajnených depeší, v ktorých sa uvádzalo aj jej meno, a podľa ktorých mala americkým diplomatom poskytovať informácie jednak o strane P., ako aj o pomeroch v strane P., ako aj o niektorých členoch strany P., a tieto považovala za spôsobilé vzbudiť u časti verejnosti dojem, že do jej osobnostnej sféry neprípustným spôsobom zasahovali, mala nepochybne možnosť sa proti takejto interpretácii predmetného článku vhodnou formou verejne ohradiť a viesť v tomto smere prípadne polemiku so žalovaným. Neobstojí, že tak neurobila len preto, že to prípadne nevyhovovalo taktike, ktorú zvolila v prebiehajúcej volebnej kampani (svedkyňa P. vo výpovedi uviedla, že „tlačovú konferenciu nezvolávali, aby nezväčšovali priestor pre tému, ktorá žalobkyňu poškodzovala). Nemožno prehliadať ani fakt, že žalobkyňa bol daný priestor, aby pred zverejnením článku vyjadrila svoj názor, pričom bola oboznámená s tým, že žalovaný čerpal informácie z Z., avšak žiaden vlastný názor (ako napr. V. L. Q.) k povahe dokumentov zverejňovaných na Z. nezaujala a hoci v podanom odvolaní uvádza, že žalovaný jej mal poskytnúť väčší priestor na vyjadrenie, z vykonaného dokazovania vyplýva (výsluch svedka B.), že o tento sama záujem nemala. Za celkom neopodstatnené a nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní, považuje odvolací súd aj tvrdenie žalobkyne, že účelom článku, bolo ovplyvňovanie voličov v neprospech žalobkyne, nakoľko z výpovede svedka B., nič také nevyplýva a takéto závery z jeho výpovede nemožno ani vyvodzovať.

84. Pokiaľ ide o povahu nadpisov, odvolací súd v súlade s vyjadrením žalovaného k odvolaniu uvádza, že v zmysle konštantnej judikatúry (napr. II. ÚS 340/2009) nadpis môže preháňať, šokovať, avšak je potrebné ho posudzovať vždy v kontexte s celým obsahom článku. Nadpis má zaujať, pritaľovať pozornosť. Podstatné preto je, aby bol riadne vysvetlený v texte článku. Táto povinnosť autora bola v prípade sporných článkov jednoznačne splnená; čitateľ dostal objektívny obraz o obsahu depeší ako aj povaha použitého zdroja, z ktorého autor čerpal, pričom (ako už bolo uvedené vyššie) z obsahu celého článku je zrejmé, že informáciám získaným z Z. autor článku neprisudzuje absolútnu pravdivosťnú hodnotu, ani ich neprezentuje ako nepochybné fakty.

85. Zároveň hodno zdôrazniť, že návrh na ochranu osobnosti nemôže slúžiť ako prostriedok ochrany dôvery politika zo strany verejnosti pred tvrdením, ktoré autor článku v tomto článku nevyslovil a ktoré z neho ani implicitne nevyplýva, hoci ním (toto tvrdenie, pozn.) nie je vylúčené. Aj na tomto mieste treba znova pripomenúť, že vzhľadom na osobu žalobkyne ako osobu verejného záujmu, ktorá v čase zverejneného článku bola U. V. U. a opätovne kandidovala na tento post v blížiacich sa voľbách, si informácie zverejnené žalovaným zaslúžili pozornosť i prípadnú diskusiu verejnosti.

86. Pri kolízii práva na slobodu prejavu a na informácie a ich šírenie na strane jednej a práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, s odkazom na Čl. 26 ods. 1, ods. 2 ústavy a Čl. 16 ods. 1, Čl. 19 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR, je treba vždy v každom jednotlivom prípade zvažovať ich vzájomný význam - princíp primeranosti - proporcionality bez toho, aby sa bez ďalšieho poskytovala prednosť jednému z týchto práv; súd prvej inštancie dôkladne posúdil proporcionalitu medzi slobodou prejavu a ochranou osobnosti na základe testu proporcionality a dospel k správne mu názoru, že v danom prípade nie je žiaden dôvod na obmedzenie slobody prejavu žalovaného, nakoľko jeho konaním nedošlo k takému zásahu do osobnostných práv žalobkyne, ktoré by si nejaké obmedzenie vyžadovalo.

87. Za daných okolností preto aj podľa posúdenia odvolacieho súdu je možné akceptovať záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého pri hľadaní rovnováhy a proporcionality medzi právom na ochranu osobnosti žalobkyne a právom žalovaného na slobodu prejavu bolo potrebné uprednostniť právo žalovaného na slobodu prejavu a právo verejnosti na informácie.

88. Pokiaľ ide o diskusiu k zverejnenému článku, odvolací súd na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku uvádza, že v prípade diskusných príspevkov internetového spravodajského portálu, o aké išlo v prejedávanej veci, aj podľa rozsudku veľkého senátu ESLP zo 16.4.2015, č. 64569/09, vo veci Delfi AS proti Estónsku, ktorého aplikácie sa žalobkyňa dovoľavala, treba poskytnúť ochranu vtedy, ak ide o z j a v n ý protiprávny prejav, ktorý porušuje osobnostné práva iných a zároveň spočíva v hate speech a podnecovaní násillia. Čo sa týka nevyhnutnosti zákroku, ESLP v tomto rozhodnutí zdôraznil, že prejav, ktorý je nezlučiteľný s hodnotami zaručenými Dohovorom, nepožíva v zmysle Článku 17 Dohovoru, ochranu Článku 10 („Každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.“). ESLP v ním prejedávanej veci väčšinu komentárov hodnotil ako

hate speech či podnecovanie k násiliu a teda nespádajúcich pod ochranu Článku 10. V tu súdnej veci diskusia zverejnená pod článkom nemá charakter zjavne protiprávnych verbálnych útokov (hate speech), nenávisťných, podnecujúcich k násiliu alebo intolerancii. Možno sa preto stotožniť so závermi súdu prvej inštancie, že komentáre (diskusia k článku) sú síce sarkastické, ironické a zosmiešňujúce, avšak nie vyhrážajúce, bez vulgarizmov a nadávok, teda nie zjavne protiprávne; záujem súkromných osôb vo verejných veciach vyžaduje slobodu diskusie a názoru; diskusia o verejných veciach pritom môže zahŕňať aj prudké, razantné, uštipačné, sarkastické a niekedy aj nepríjemne ostré výpady či rozhorčené útoky vo vzťahu k vládnym a verejným osobnostiam, ktoré však politik musí strpieť.

89. Zohľadniac konkrétne okolnosti prejednávanej veci, odvolací súd vyslovuje názor, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je presvedčivý, keďže nadväzuje na správne vykonaný test proporcionality, na jeho správnosť následne nadväzuje záver o nedôvodnosti podanej žaloby. Po teste proporcionality v užšom slova zmysle, ktorý zahŕňa test zachovania maxima z oboch základných práv, hodno zdôrazniť, že v prípade vyhovenia žalobe by bola intenzita zásahu do práva žalovaného na slobodu prejavu podstatná, nakoľko išlo o články dotýkajúce sa otázok verejného záujmu; podstatný zásah do slobody prejavu žalovaného prevážil nízkou uspokojiteľnosť práva na ochranu osobnosti žalobkyne, a preto bolo potrebné dať prednosť slobode prejavu.

90. Pretože so zreteľom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci nedošlo k zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka, neboli splnené zákonné predpoklady ani na priznanie peňažného zadosťučinenia podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka v podobe uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy 20.000 eur.

91. A keďže žalobkyňa v podanom odvolaní neuviedla žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; ďalšie odvolacie námietky žalobkyne preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

92. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému priznal proti žalobkyňi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

93. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).